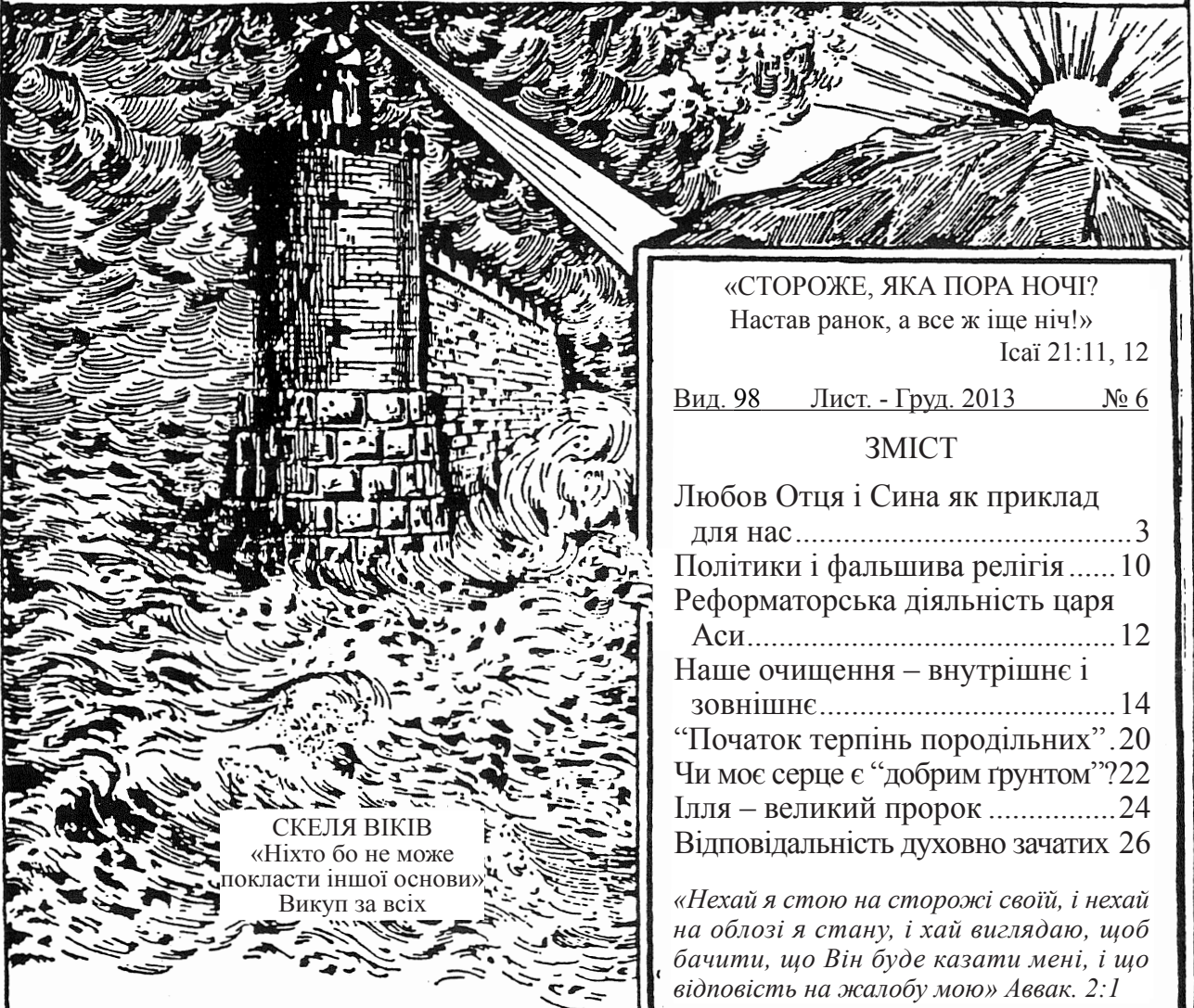

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
«Ніхто бо не може
покласти іншої основи»
Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 98 Лист. - Груд. 2013 № 6

ЗМІСТ

Любов Отця і Сина як приклад
для нас..... 3

Політики і фальшива релігія..... 10

Реформаторська діяльність царя
Аси..... 12

Наше очищення – внутрішнє і
зовнішнє..... 14

“Початок терпінь породільних”..... 20

Чи моє серце є “добрим ґрунтом”?..... 22

Ілля – великий пророк..... 24

Відповідальність духовно зачатих..... 26

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – дати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ ТИСЯЧОЛІТНІМ ЦАРСТВОМ, – РЕСТИТУЦІЇ ВСЬОГО, ВТРАЧЕНОГО В АДАМІ, ДЛЯ ВСІХ ОХОЧИХ І СЛУХНЯНИХ, З РУК ЇХНЬОГО ВІДКУПИТЕЛЯ І ЙОГО ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ, – КОЛИ ВСІ СВАВІЛЬНІ НЕЧЕСТИВЦІ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ЛЮБОВ ОТЦЯ І СИНА ЯК ПРИКЛАД ДЛЯ НАС

Про нашого Вчителя виразно сказано, що навіть при завершенні Своєї земної місії Він далі щиро любив Своїх учнів. Читаємо: "Ісус,.. полюбивши Своїх,.. до кінця полюбив їх". Варто провести чітку лінію поділу між любов'ю Бога, яка, за словами Біблії, проявляється до всього людства, і любов'ю Бога, яка дарована Церкві. У загальному, широкому значенні слова Біблія запевнює нас, що "так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне".

Однак у деградованій людині не було нічого, що Бог міг би насправді любити – завдяки чому Він міг би знаходити в ній товариство. У людині не було нічого, що могло би викликати в Бога любов до неї, швидше навпаки. Ось чому на початку, одразу після її гріхопадіння, Бог засудив людину, стверджуючи, що батько Адам не заслуговує на Його подальшу любов та милість, а підлягає смерті (1 М. 3: 17-19).

Не треба думати, що Бог опісля змінив Свою думку і прийшов до висновку, що Він, як би там не було, все-таки любить Адама, і Йому шкода, що Він засудив його на смерть. Радше варто думати, що Божа любов, яку Він проявив до світу, є чимось на зразок співчуття. Ви і я можемо мати співчутливу любов до нещасного собаки. Якщо він поранив собі лапу, ми б хотіли її перев'язати. Це і є співчутлива любов. Суть не в тому, немовби ми любимо цього собаку, а в тому, що ми йому співчуваємо. Так само стосунок Бога до світу є проявом співчуття. Бог хотів би, щоб Його народ мав добрі почуття до всіх людей і навіть до тварин. При цьому апостол радить, щоб ми робили добро всім людям, якщо маємо можливість, і особливо тим, котрі є з Дому віри (Гал. 6: 10).

Господь дає чітке правило. Ми не повинні ставити Дім Віри нарівні зі світом. Ми не повинні проявляти до світу те ж саме почуття, або любов, або зацікавлення, що й до Дому Віри. Бог також так не робить. Любов, яку Він має до світу, є цілком іншою, ніж та, яку Спаситель згадує, коли говорить: "Бо Отець любить Сам вас". Для мене це, мабуть, один з найгарніших віршів Біблії: що наш великий Бог має любов до нас, таких малих, таких недостойних Його любові або уваги! Це почуття Небесного Отця знаходить відображення у вірші: "Ісус,.. полюбивши Своїх,.. до кінця полюбив їх". Так, без сумніву, було насправді. Не думаймо, що ті, котрі були Його в той час, котрі прийшли до Нього і стали Його послідовниками, були найбільш талановитими зі всіх юдеїв – більш талановитими, ніж Його учні сьогодні. Чи вони були Його з причини того, що були добре освічені? А може вони були дуже витончені? Ні. А може світ їх цінував і хотів посприяти їм, або ж вони могли піднятися до відповідального становища в очах світу? Ні.

ЧОМУ ІСУС ПОЛЮБИВ СВОЇХ?

Чому Ісус мав до них аж таку особливу любов, що, "полюбивши своїх,.. до кінця полюбив їх"? У цьому є щось особливе. Ви і я хочемо знати, чи Спаситель нас любить. Його любов не є випадковою. Тут існує певний принцип. Він полюбив їх, бо вони були Його: не в якомусь егоїстичному значенні, коли людина може любити свій дім, свого собаку або kota, бо вони їй належать, бо вона ними володіє. Ні, Ісус називав учнів Своїми не в такому значенні. Це була несамолюбна любов. Він хотів для них щось зробити.

То чому Ісус любив і називав учнів Своїми? Думаю, ви погодитеся зі мною щодо причини. Він любив їх, бо у своєму серці вони мали почуття,

які заслугоували на Його любов. Думаю, що цими почуттями є почуття, які маєте ви і які маю я. Ви і я думаємо у тому ж напрямку, у тому ж напрямку бачимо і знаємо. Я радий словам Біблії, які кажуть, що Ісус полюбив Своїх. Я радий, що я є одним з тих, хто є Його, і можу вірити, що Ісус любить мене – не тільки в значенні співчуття, в якому Він любить невіруючий світ, але в особливому значенні, який стає очевидним з нашого вірша.

Рисою, за яку Ісус любив їх перш за все, була вірю, їхня чесність. Мені здається, що жодна інша риса не є такою цінною в очах Бога, як чесність. Чи всі повинні бути чесними? Так, відповідаю я. Чи всі є чесними? Мабуть, ні. Чесність, яку проявляли учні, полягала в тому, що вони були готові визнати, що вони є нічим. Вони не могли виконати Закон Бога. Вони не могли думати про себе щось особливе, як робили інші. Вони знали, як і всі юдеї (або ж повинні були знати), що Бог дав їм Закон як мірило. І вони не могли виконати цей Закон. Вони були достатньо чесні, щоб признатись у цьому. Їхні серця, отже, були в змозі чекати на щось, що Бог мав дати і що було кращим від Угоди Закону (Рим. 7; 8: 1-4).

ЛИЦЕМІРСТВО – ВЕЛИКИЙ ГРІХ

Зверніть увагу на відомих, побожних, релігійних осіб з юдейського народу: книжників, фарисеїв та священників. За їхніми словами, вони виконували Закон, та насправді вони його не виконували, як це зауважив Ісус. Значить, вони себе обманювали і тільки казали, що вони його виконують. Вони виставляли напоказ свою побожність. Вони промовляли довгі молитви, щоб це бачили люди. Ісус весь час докоряв їм. Звичайно, у Палестині було багато злочинців, крадіїв та волоцюг, але, бачимо, Ісус проходив повз цих злодіянь і вважав їх незначними порівняно з лицемірством. Найбільший прилюдний осуд Учитель звертав саме проти цього класу.

Чим далі ви і я будемо від релігійного лицемірства, тим краще. Коли б різні релігійні спільноти, які визнають Христа, відступилися від лицемірства, це викликало б велике пробудження у світі. Деяким іменам надають великого значення, вважаючи, що із ними пов'язана значна релігійна діяльність, хоча насправді ці імена важко зіставити з фактами.

Учні були чесними, вважаючи, що вони є ніхто, що їм не під силу поступати правильно, що вони нездатні виконувати Божий Закон. Та

оскільки учні прийняли Боже Послання, яке давало мир з Богом і твердило, що вони можуть мати прощення гріхів через Нього (і таким був стан їхнього розуму), Ісус прийняв їх за Своїх учнів. Вони радо повірили в Його Послання, що Він вибирає клас Царства, котрий буде звеличений, щоб благословити людство, і полишили все, щоб піти за Ним. Він теж пішов таким шляхом – полишив все, щоб виконувати волю Отця. Ісус відмовився від славного становища, яке мав у Отця перед постанням світу. Як людська істота, Він посвятився під час Свого хрищення – радо, охоче, щоб виконати волю Отця. І ось тепер деякі, дорогі Йому учні, побачивши Його бездоганність і прийнявши Його Послання, радо вирішили йти Його слідами, щоб так само виконувати волю Отця. Ісус сказав, що кожен з них був Його матір'ю, сестрою, братом. Ось в чому була таємниця.

НІХТО НЕ Є ТАКИЙ ДОРОГИЙ, ЯК ГОСПОДНІ СВОЇ

Наш Господь приймав Своїх учнів, бо вони були близько споріднені з Ним. Вони були для Нього найдорожчими у світі. І хоча вони не були Його тілесними братами та сестрами, однак Він їх дуже любив, бо вони мали Дух Отця, мали Його власний Дух. Полюбивши Своїх, Він любив їх аж до кінця.

Як пам'ятаєте, при закінченні Своєї земної місії, коли Він думав про те, що їх доведеться залишити, Він молився до Отця, кажучи: "Не за світ Я благаю". Невдовзі Він мав померти за світ, але молився Він не за нього, бо спасіння світу в Божому Плані було ще не близько. Він молився за тих, котрі добровільно погодились бути Його учнями і ходити Його слідами. Він молився, щоб вони були одно, але не однією особою. Вони завжди будуть окремими особами, але Він хотів, щоб вони мали один дух, один розум, одне серце, одну вдачу, щоб вони були справжніми учнями і могли бути одно з Отцем.

Такою була Його молитва за них. Він сказав, що Його послідовники повинні любити один одного, як Він полюбив їх. Відлуння цього дійшло і до мене з вами. Але одна справа усвідомлювати любов Господа Ісуса до нас, і зовсім інша – усвідомлювати, що сам Отець любить нас за те, що ми залишили світ і відвернулися від гріха. Можливо, що до хвилини смерті ви ніколи не зможете подолати в собі всі слабості, але Господь судить серце, волю. Він знає, чи ви

відвернулися від гріха. Він знає, чи ви цілковито підкорили своє серце Його волі, щоб покійно ходити слідами Ісуса.

“Бо Отець любить Сам вас!” Як ти думаєш, дорогий брате, чого навчає цей вірш про Божу Любов до нас як Своїх дітей? Бог має любов до світу. Він – Бог, Творець – доглядає за всіма Своїми створіннями. Він подбав про кожне створіння, навіть про горобців. Але до всіх, котрі здобули самовідданий стан розуму, Він має любов – співчуття і навіть більше того, повагу!

“БЕРЕЖІТЬ СЕБЕ САМИХ У БОЖІЙ ЛЮБОВІ”

Якщо знаємо, що ми увійшли в любов Бога, то пам’ятаймо, як каже апостол Юда, щоб берегти себе в Божій любові. Ви запитаете: “А як ми можемо себе берегти? Чи не зробив св. Юда помилки?” Ні, дорогий брате, він не зробив жодної помилки. Ми повинні берегти себе в Божій любові. “Але ж ми не здатні себе вберегти, чи не так?” Так, але ми повинні. Бог ніколи не змушує нашу волю. Він не шукає тих, кого потрібно змушувати. Поступово, у наступному віці, у Тисячолітті, Він буде мати справу з тими, кого треба присилувати і змушувати. Він це робитиме, щоб вони могли порівняти добро та його наслідки зі злом і його наслідками. Зараз Отець шукає тих, які поклоняються Йому в душі, які горнуть до Нього і люблять Його. Не ми перші полубили Його, а Він – нас, і ця любов є відображена в Його великому Плані підняття нашого роду. Все це свідчить про велич Бога, якого ми маємо. Коли ми входимо в Його сім’ю через підкорення Йому нашої волі, і Він дає нам зачаття Своїм Святим Духом, ми входимо в особливі стосунки. Нічого подібного не існує у Всесвіті. Щоправда, святі ангели перебувають в Божій любові та милості і ніколи не втрачали її, але ми, котрі були колись грішними і тепер є прийняті назад до Його сім’ї, стали зачаті Його Духом до найвищої з усіх природ. Це щось дивовижне, дорогий брате! Я думаю (і ти, мабуть, теж), що Бог любить нас дуже, дуже сильно, інакше Він ніколи не подбав би у Своїй благодаті і у Своїй люблячій доброті так щедро про нас, котрі є в Ісусі Христі. Щедроти Божої благодаті не належать тільки до майбутнього. Хіба тільки в майбутньому Він змінить і перетворить тих, котрі тепер прагнуть хотіти і чинити те, що Йому до вподоби? Ні, ми вже тепер зазнаємо перемену цією любов’ю Отця.

Вірю, що кожного дня, тижня, місяця і року, коли ми згадуємо про ці речі, коли задумуємось над ними, вивчаємо їх і намагаємось зрозуміти велику любов Бога, виражену в Його дивовижному Плані, ми приходимо до чудового висновку про те, як дуже “Отець любить Сам” нас. Але до кінця ми цього зрозуміти не можемо. Проте вже сам факт, що батько зробив таку чудову річ для дитини, свідчить про велику міру любові.

Бог мав любов до ангелів, коли творив їх. Він мав любов до херувимів та серафимів, коли творив їх. Вони завжди матимуть величний характер і будуть заслуговувати на Божу любов. Але тут ми маємо найвеличніший прояв Божої любові, в який можна лише повірити: Бог має любов до нас, котрі в усіх відношеннях є безладним родом.

Отець поглянув вниз і побачив серед цього роду декілька коштовностей. Він підняв ці коштовності, задарма обмив їх від гріха через заслугу Спасителя, а тоді, після їхнього посвячення, розпочав працю їхнього полірування і приготування, щоб підняти їх до величної слави в поранку воскресіння, коли Він оправить ці коштовності в золото божественної природи. Справді, Сам Отець любить нас!

“ЩО Я ВІДДАМ ГОСПОДУ?”

Якщо Отець любить нас, і ми маємо слово запевнення, що Спаситель любить нас, то що ми робимо у відповідь? Що я віддам Господу, моему Богу, за всі добродійства, дані мені? Тільки це ми можемо сказати. Коли б вас, як ви були бездомним у світі, взяв за руку хтось дуже багатий та впливовий, і забрав до свого дому, та й прийняв у свою сім’ю, ви б вигукнули: “Яка добра людина!” Якщо у вас вдячне серце, ви б сказали: “Весь свій час та вплив я віддам цьому добродію, щоб показати йому, як я ціню його доброту до мене”. Якщо тільки у вас є добре серце, то саме це ви відчуєте.

Так от, що ми віддамо Господу за всі Його добродійства – за Його любов, Його доброту, за велике відкуплення, яке ми отримуємо разом зі світом, за високий поклик, який ми прийняли, щоб вийти зі світу і стати співспадкоємцями з Ісусом Христом? Нам належить небесна спадщина, нетлінна, незаплямлена і нев’януча – збережена для тих, котрі є бережені силою Бога через віру на спасіння, яке готове виявитися останнього часу. Все це є наше. Так постановив Бог. Тут немає жодного непорозуміння. Йдеться про

Нове Створіння. До Євангельського віку Він ні з ким, так би мовити, не ділив Свій рівень, тому ми не повинні губити шляху, як ідемо за нашим Вождем. Коли ви і я оцінюємо те, що Бог зробив для нас, ми, зрозуміло, хочемо щось зробити для Нього.

Що ми можемо зробити? Гляньте на себе, і я гляну на себе, і давайте скажемо правдиво і щиро: “Ми є лише клунками, сповненими недосконалістю. У нас немає нічого вартісного, щоб принести Господу, нашому Богу”. Але ви принесли, і Він прийняв. Ви віддали все, що мали, і Господь прийняв вас, бо інакше ви б не належали до цього класу взагалі. Отже, Отець любить тільки тих, котрі Йому посвятилися. Вони єдині, які є Церквою, чиї імена записані на небесах. У вас була воля, і ви її віддали – віддали те мале, що у вас було. Отець прийняв вас і дав зачаття Своїм Духом. Ось причина, чому ви є Божими обранцями, і це – причина, чому ви можете збагнути більш повно, що “Отець любить Сам вас”.

То що ми віддамо? Те, що ви віддасте і що я віддам, це те саме, що ми посвятили Богу. Ви мали небагато, і я мав небагато. А як ми можемо віддати все? У всьому, і перш за все у своїй волі, ми повинні прагнути пізнати Отцівську волю. Чи ми їмо, чи п’ємо, чи щось інше робимо, ми повинні все робити на славу Богу. Іншими словами, ми, дорогі брати, входячи в Божу сім’ю і складаючи Угоду з Господом, даємо зобов’язання. Він нас не зобов’язує. Ми самі зобов’язуємось, що в нас не буде власної волі у жодній справі, що ми будемо виконувати тільки Його волю.

РАБИ ХРИСТА, ОДНАК ВІЛЬНІ

Ми не можемо придбати те, що нам подобається носити на собі. Ми навіть не можемо їсти те, що нам подобається. Ми не можемо йти туди, де нам подобається, і нам навіть не дозволяється думати про те, що нам подобається. “Добре, – скаже хтось, – я ніколи навіть не чув про таке рабство!” Це правда, дорогий брате. Ми є рабами Господа Ісуса Христа. “І що, ми ніколи не позбудемося цього рабства?” Ти можеш припинити його в будь-яку хвилину. Усі раби Ісуса Христа є добровільними рабами. Ти стаєшся ним добровільно і можеш так само швидко відмовитись, якщо захочеш. Ти цього хочеш? О, ні! Це найбільш благословенне рабство, в яке ти коли-небудь потрапляв. Кожного разу, як ти бачиш, що потрібно підкорити свою волю, ти

у відповідь отримуєш надмір благословення. Ти бачиш, що все є для твого добра, бо ти відмовився від власної волі і йдеш слідами Ісуса. Яке благородне рабство! Ти розумієш, як багато помилок доводилося робити, коли ти намагався чинити власну волю – чи то в одязі, чи в їжі, чи в чомусь іншому. Тому добре мати загальне керівництво когось, Хто такий мудрий.

Продовжуючи, апостол пише про цей клас, що він має “дух здорового розуму” (2 Тим. 1: 7). Наші розуми недосконалі і позбавлені тверезості. Коли ми не керуємось власною волею, а волею Господа, представлену нам в Його Слові, ми здобуємо дух здорового розуму. Це приносить нам багато-багато благословення! Переконали, що я виражаю почуття кожного, хто є посвяченою Божою дитиною. Поступово ми починаємо любити Господні дороги. Ми зростаємо в благодаті, знанні та любові Бога і остаточно починаємо ненавидіти речі, які колись любили, і любити те, чим колись нехтували. Ось так, як це змальовує апостол, ми перемінюємось відною нашим розуму (Рим. 12: 2).

Це рабство є свободою в дуже істотному значенні (1 Кор. 7: 22). Ми здобуємо перемогу над рабством гріха; і щодня ми ще більше беремо гору над рабством слабостей нашої плоті. Але це рабське підкорення волі Господа приносить нам щоденні благословення, і остаточно воно дасть нам Перше, Головне Воскресіння, про яке Ісус каже: “Блаженний і святий, хто має частку в першому воскресінні!.. вони будуть священиками Бога й Христа, і царюватимуть з Ним тисячу років” (Об. 20: 6). Усе це стане твоїм і моїм надбанням, якщо ми будемо вірні виконанню Господньої волі у міру можливостей. Бог ніколи ні від кого не сподівається чогось понад його можливості. Перед собою ми повинні мати славний критерій Господа і жити згідно з цим критерієм так, як ми здатні. Господь Ісус не міг зробити більше, ніж Він був здатний. Досконалий, Він міг робити все досконало. Але ми, недосконалі, не можемо робити досконало, тому кров Ісуса очищає нас, робить нас чистими, якщо ми намагаємось ходити не по плоті, а по Духу.

ЯК МИ МОЖЕМО СЛУЖИТИ ГОСПОДУ?

Тепер ми переходимо до іншого пункту. Господь знає, що ані ти, ані я не можемо нічого зробити для Нього. Але Він дав нам натяк, як ми могли

б це зробити, хоч і не безпосередньо. Ти знаєш, що я хочу сказати. Він каже, що ми повинні любити один одного, і що в любові один до одного ми зможемо виразити любов, яку ми маємо до Нього. Тож апостол Іван, говорячи про це саме і з цього самого погляду, каже, що Христос поклав Своє життя за нас, отже, ми також повинні класти своє життя за братів. Він не каже, що ми повинні класти життя за кожного: за поган, чи загалом за світ. Ні, ні. Ми повинні класти своє життя за братів. Саме так це треба читати. Господь знає, як там написано. Отже, ми повинні класти життя за тих, кого Ісус полюбив.

Я зустрічав деяких дорогих Божих дітей, котрим було набагато легше робити щось для світу, ніж для Церкви. Це не є правильне почуття. Бог має бути перший, Господь Ісус – наступний, а потім – брати; а ще пізніше, після цього, всі люди, якщо для цього є нагода. Потім мають бути німі тварини, якщо є така можливість. Тваринами треба нехтувати на користь людей, і світом треба нехтувати на користь Церкви. Якщо ми маємо Його Дух, ми будемо любити тих, котрі Його.

Коли я так говорю, не думайте, що я вважаю, що до християн варто підходити по-різному. Біблія представляє цю справу дуже широко, і я вірю, що члени Міжнародного Товариства Дослідників Біблії щораз більше намагаються здобути цю любов, яку Господь Ісус хоче, щоб ми здобули. Але це не означає, що коли вони пресвітеріани, то ми повинні любити їх як пресвітеріан, або якщо вони методисти, то ми повинні любити їх як методистів, або якщо вони лютерани, то їх треба любити як лютеран. Пресвітеріани люблять пресвітеріан, методисти люблять методистів, лютерани люблять лютеран, мормони люблять мормонів, спіритуалісти люблять спіритуалістів, масони люблять масонів, а члени Таємного товариства люблять членів Таємного товариства.

Але в Церкві Христа немає таких ліній поділу. Справа не в тому, чи хтось є масоном чи ні, чи хтось є методистом чи ні, а в тому, чи така особа є Господньою дитиною. Ми повинні любити тих, котрі належать до Бога. Якщо Отець любить такого, і Спаситель любить його, то ми також повинні його любити. Якщо я його не люблю, то щось погано зі мною. Я повинен любити те, що любить Отець, любити те, що любить Спаситель.

“ХТО ЛЮБИТЬ БОГА, ТОЙ І БРАТА СВОГО ЛЮБИТЬ”

“Брате Рассел, якщо ти любиш усіх братів, то чи ти збираєшся любити тих, у кого досить шорсткий характер, або тих, хто малоосвічений, або тих, кого люди не шанують?” А що поробиш? Я збираюся любити всіх, кого любить Бог. Пам’ятаєте, що дванадцять апостолів, окрім св. Павла, були дуже простими людьми. Коли св. Петро та св. Іван, два найбільш видатних з дванадцяти, проповідували в Храмі, люди зрозуміли, що вони невчені і прості. Подумайте про це! “Простий народ” це зауважить. Чи це ті самі, кого любив Ісус? Так. Припускаю, що вони мали неправильну вимову і навіть не знали класичної єврейської мови того часу. Це не означає, що ми повинні любити більше від інших тих, котрі неправильно вимовляють англійські слова, але ми не повинні дозволити неосвіченості ділити нас і брата або сестру, а також нашу любов. Ми повинні намагатися любити всіх, хто є в спільності з нашим Господом.

Ось причина, чому вони заслуговують на нашу любов – бо вони мають Його дух, незважаючи на те, чи вони походять з найвищих, чи з найнижчих верств суспільства. Якщо сам Отець прийняв їх до Своєї сім’ї і любить їх, то це достатня причина для тебе і для мене, щоб ми обов’язково їх любили. Ми повинні любити братів. Наскільки? Апостол дає нам дуже високий критерій: ми повинні охоче класти своє життя за братів. Нашим дорученням не є проповідування світу, а лише тим, котрі мають “вуха, щоб слухати”, і бажання знайти Бога. Звертаючись до людей, будьмо певні, ми майже кожного разу знайдемо тих, котрі є Господніми дітьми і хто потребує правильної підтримки, або когось, хто шукає Бога і прагне стати Його дитиною. Просто промовляти, щоб зацікавити світ, зовсім не є частиною нашої місії. Наше доручення – згромаджувати Церкву, Наречену Христа.

А якщо припустити, що хтось, хто вважає себе посвяченим Богу, є справді дуже-дуже слабкий у всьому? Дуже добре, дорогий брате, можливо, Господь бачить, що ти слабкий і також маєш клопоти. Чи ти не здогадуєшся, що Він на багато речей у тобі не звертає уваги? Ми повинні створювати іншим якомога менше труднощів, але ми повинні також носити тягарі слабких братів, а не лише собі догоджати. Дозвольте повторити. Ми повинні носити їхні слабості та

недомагання, а не подобатися собі. Як багато це означає! Вірю, що ми вчимося цього. Я лише звертаю увагу на те, що всі ви знаєте: що Божа любов є виконанням Божественної вимоги, і ця любов має проявлятися до тих, кого Він визнає за Своїх дітей і приймає в Свою сім'ю. Якщо я бачу, що хтось має єдність з Богом, то я не намілюся відмовляти йому в спільності.

МИ ПОВИННІ БУТИ З ТИМИ, З КИМ Є БОГ

Пригадується історія про одного банкіра з Нью-Йорка, яку можна навести як ілюстрацію. Він був порядною людиною. Цей банкір мав приятеля, який жив далеко. Той, щоб допомогти своєму синові почати кар'єри, передав з ним лист-прохання до банкіра. Він писав: "Якщо ти можеш представити мого сина світові бізнесу, то я вважатиму це за честь". Багатий чоловік з Уолл-Стріт мав велику довіру до свого приятеля, і як тільки побачив молодого чоловіка, то одразу зрозумів: це шляхетна особа. Далі він задумався, що б зробити, щоб започаткувати його бізнес. Врешті, нічого не пояснюючи, він сказав: "Ходімо, пройдемося", – і вони пройшлися пліч-о-пліч вздовж Уолл-Стріт і Бонд-Стріт, і Нью-Стріт і назад до офісу. Молодий чоловік зволікав у нервовому очікуванні. Врешті, побачивши, що банкір, мабуть, нічого більше не збирається робити, сказав: "Чи ви можете щось зробити для мене?" На це банкір відповів: "Нічого не потрібно робити. Вже той факт, що я пройшовся з тобою цими вулицями, буде достатнім представленням тебе бізнесменам цієї частини міста". Незабаром молодий чоловік у цьому переконався.

Так само, якщо Бог бере когось за руку, і ми бачимо його в товаристві Бога, то ми знаємо, що Бог хоче його представити і поставити поруч з тобою і зі мною. Він є одним з братів, бо "Отець любить Сам" його; Отець визнає його одним зі Своєї сім'ї. Тому ти і я повинні бути готові зробити для нього все, що ми можемо. Ми повинні співпрацювати з Отцівською волею, щоб усіляко допомагати цим братам. Ми знаємо, що вони мають різні випробування та труднощі. Усі воїни хреста є на вузькій дорозі, ведуть бій зі світом, з тілом та супротивником. Ти і я ведемо боротьбу, причиною якої є деградований стан нашої плоті. Яке співчуття ми повинні мати до всіх воїнів цієї битви! Є два Вожді. Усі, котрі є на Господньому боці або стараються ходити

слідами Ісуса, належать до нашої армії. Вчених чи неосвічених, чорних чи білих, багатих чи бідних ми маємо привілей любити як наших братів.

МАЄШ ЛЮБОВ? ТО ПОКАЖИ ЇЇ

Вірю, що це – добра думка, оскільки ми наближаємось до закінчення цієї конвенції. Учитель сказав: "І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!" (Мт. 28: 20). Ми знаходимося зараз у кінці цього віку, "ми чекаємо, щоб ранок яскравіше засіяв" – чекаємо, щоб перейти за завісу і з'єднатися зі Спасителем з другого боку завіси. "Тоді праведники, немов сонце, засяють у Царстві свого Отця". Жодної нагоди допомагати братам більше не буде. У той час вже всі з них отримають допомогу і перейдуть туди, де допомоги не потребуватимуть. Зараз є час, щоб підбадьорити один одного, підтримати поглядом, тепло потиснути долоню і показати нашу спільність у теперішніх стражданнях.

Сподіваюся, ми всі щораз більше вчимося цієї лекції любові, і сподіваюся, що наші серця відчиняються щораз ширше, коли ми починаємо бачити славний характер нашого Отця і нашого Спасителя, коли ми починаємо приймати образ Учителя, який відбивається в нас щораз більше. Апостол каже, що ми, дивлячись на Ісуса, знаємо зміни, перемінюємося в цьому житті від слави до слави. Йдучи вперед від одного стану розвитку серця до наступного, від одного щабля слави до іншого – ще з цього боку завіси – ми робимо потрібний поступ і будемо готові до великого кінцевого кроку, остаточного кроку, коли побачимо Його, як Він є, і будемо ділити Його славу.

Мої дорогі брати, хіба ми не віримо, що все це є дуже близько, в дверях? Учитель сказав: "Коли ж стане збуватися це, то випростуйтеся, і підійміть свої голови, бо зближається ваше визволення!" Чи ми достатньо радіємо? Чи ми підіймаємо свої голови і охоче розповідаємо світу стару добру історію про любов Спасителя і про Божу любов? Не говоріть їм надто багато про близьке горе. Скажіть їм про срібну облямівку хмар. "Ви, браття, не в темряві, щоб той день захопив вас, як злодій".

СВІТ БУДИТЬСЯ

Найбільш вражаючі випитування стосуються того, про що ми знали завжди. Люди скрізь кажуть: "Що це означає? Це речі, про які ви,

Дослідники Біблії, розповідаєте вже роками”. Люди починають “пізнавати”. Можливо, не всі вони віддадуть зараз Господу своє серце. Для того, хто запитує, незмінним залишається правило, що він повинен укласти угоду з Господом перш ніж може мати які-небудь милості – теперішні чи майбутні. Головний пункт кожної дискусії і кожного аргументу для того, хто ще не посвятився, далі полягає в тому, що часу є обмаль і що єдиний правильний шлях для кожного, хто хоче його обрати, – віддати, як радить апостол, своє тіло живою жертвою, що є розумною службою.

Мені здається, що ми робимо добре, коли завжди тримаємо це у своєму розумі. Ви ніколи не доб’єтесь, щоб люди зрозуміли все про доктрину. Господь ніколи не мав на увазі, щоб хто-небудь, окрім братів, зрозумів всі ці речі. “Вам дано пізнати таємниці Божого Царства”. “Вам” означало тим, котрі увійшли в Божу сім’ю. Ці речі дано вам зрозуміти. Коли ви бачите, що люди зацікавлені, зробіть наголос на тому, що для них є можливість увійти в Ковчег Безпеки, увійти в сім’ю Бога, стати членами Тіла Христа, спадкоємцями Бога і співспадкоємцями з Ісусом.

СЛОВА ПРОЩАННЯ

Залишаючи вас сьогодні, ми робимо це з думкою, що ми, можливо, знову зустрінемося на котрійсь Конвенції, а може не зустрінемося. Ані вам, ані мені не личить бути безапеляційними. Біблія свідчить про те, що Часи Поган закінчилися. Дні їхніх царів залишилися позаду. У багатьох відношеннях вони залишили після себе добре враження. Багато з цих урядів радили собі чудово. Візьміть уряд Німеччини. Мені здається, що нинішній імператор Німеччини зробив прекрасні речі для свого народу, який ще сорок років тому був дуже відсталим.

Сьогодні німці є передовим, розвинутим і добре освіченим народом, одним з найкращих у світі. До цього у великій мірі причетний їхній мілітаризм. Вивчаючи військову дисципліну, вони навчилися читати, писати і рахувати. Усім цим поганським урядам багато можна було би сказати на користь, а також на докір. Але навіть зробивши все, що вони могли, вони зробили мало. Чи ці народи змогли підняти людство до повної досконалості? Ні. Чи лікарі змогли здвигнути людство? Ні. Чи могли Сполучені Штати коли-небудь це зробити? Ні. Навпаки, при

всьому зростанні знання ми бачимо, що гряде катаклізм розпаду та анархії. Але всі ці клопоти будуть нічим у порівнянні з благословеннями, які настануть тоді, коли Сонце Праведності об’явиться. Але спочатку треба пройти браму клопотів. І це буде дуже корисний досвід для всього людства, коли люди будуть приведені до стану, в якому вони будуть виглядати за Господом як своїм Помічником. Людська скрута стане нагодою для Бога.

Отже, мої брати, будьмо вірними Божому світлу, даному нам. Намагаймося жити Правдою кожен день, “звіщаючи чесноти Того, Хто покликав нас із темряви до дивного світла Свого”. Я чув про багатьох, котрі отримали благословення від щоденного читання Обіту, інші – від читання Ранкової Постанови. Я вірю, що ви не можете оточити себе тільки корисними впливами. Але ми потребуємо підкріплення. Ми потребуємо зміцнення Божественною силою у внутрішньому чоловікові, щоб змогти протистояти тому, що заважає нам як Новим Створінням. Тому вирішіть для себе триматися цих постанов і живіть близько Бога.

Досить багато осіб писало нам щодо статті про Любов, яка недавно з’явилася в “The Watch Tower”. Один брат писав: “Після прочитання цієї статті я намагаюся бути більш лагідним, більш вдячним, більш уважним до інших і застосовувати ці речі на ділі; і я бачу велике благословення від моїх старань запроваджувати ці принципи на практиці. Я бачу, що мені тепер легше бути покірним, люб’язним і лагідним в слові та ділі”. Вірю, що Господь сьогодні хоче, щоб Його народ якомога краще відполірував свій характер, щоб Йому не потрібно було давати нам у Своему провидінні різні шмагання, щоб нас відполірувати. Якщо ми будемо себе полірувати, то не потребуватимемо полірування від Господа.

Усі, котрі одягають на себе благодаті Духа, отримують особливу Божу підтримку і співпрацюють з Богом (2 Кор. 6: 1), бо це – Боже діло. Як каже Біблія: “Бо ми Його твориво”. Якщо Бог працює в нас, щоб викликати в нас і хотіння, і чин, то це означає: Він хоче зробити в нас те, що Він виклав нам у Своему Слові як Свою волю. Його теперішній замір – вибрати з-посеред людства святий клас, щоб мати частку в природі Христа і в Його Царстві майбутнього, через яке світ матиме благословення.

ПОЛІТИКИ І ФАЛЬШИВА РЕЛІГІЯ

1 ЦАРІВ 12: 25-33

ЗВ'ЯЗОК ПОЛІТИКИ ТА РЕЛІГІЇ – БУНТ ДЕСЯТИ ПОКОЛІНЬ БУВ ВЕЛИКОЮ ПОМИЛКОЮ – ПОЛІТИЧНА МУДРІСТЬ ЄРОВОАМА – БОЖА ПОВЕДІНКА З ОБРАЗНИМ ІЗРАЇЛЕМ – ЗАЛИШОК ІЗРАЇЛЮ В ПЕРШІЙ ХРИСТИЯНСЬКІЙ ЦЕРКВІ – БОЖЕСТВЕННИЙ ПЛАН НЕ ЗАЗНАВ НЕВДАЧІ – ОСОБЛИВІ ВИСНОВКИ ДЛЯ ЦЬОГО НАРОДУ СЬОГОДНІ

*“Не роби собі різьби і всякої подобі”
(2 Мойсея 20: 4, 5).*

Єровоам не був поганою людиною в тому значенні, що він не був прихильником розбещеності та злочину, ані не намагався завести свій народ у рабство. Навпаки, він був людиною відваги і любив свободу, бажаючи визволити свій народ з того, що вважав гнобленням з боку нового царя Рехав'ама, наступника Соломона. Під його проводом десять поколінь Ізраїлю підняли повстання проти Дому Давида і відділилися як окреме царство з очевидною ціллю бути вільними від гноблення царів.

У багатьох відношеннях це мало б здатися благородним, але це була велика помилка, як і кожний крок ігнорування Бога та Його постанов. Божественна постанова для народу полягала в тому, що всі його справи перебували під Божим доглядом, як справи Божого царства, в якому рід Давида був Божими представниками. За таких умов релігійні інтереси щораз більше зосереджувалися довкола Храму в Єрусалимі. Більш побожні люди прагнули бути близько нього, тим паче, що згідно із Законом було обов'язковим щонайменше раз або двічі на рік приходити сюди, щоб поклонитися.

Якими б добрими не були наміри Єровоама щодо збереження прав та свобод народу, він швидко почав проявляти дух політика. Збагнувши, що подорожі до Єрусалима, щоб поклонитися там щороку, приведуть до того, що рано чи пізно люди знову прихиляться до царів з лінії Давида, він, щоб зберегти свою владу, постановив порвати релігійні зв'язки з Єрусалимом і встановити новий релігійний культ.

Для цього приготували двох золотих телят. Одного поставили в північних сторонах країни, а другого – на півдні, щоб люди могли подумати собі, що поклонитися і складати жертви

можна і в одному і в другому місці. Більше того, Єровоам запровадив релігійні свята, які в часі відрізнялися на місяць від святкування у Єрусалимі. Це був хитрий політичний задум, який, мабуть, сподобався би більшості правителів, не сповнених глибокої віри в Бога. Але треба визнати, що більшість релігії людей є лише формою побожності! Те, що цар Єровоам не дуже відрізнявся від народу, яким правив, видно з факту, що люди охоче пристали до його плану, і той мав успіх.

ЧИ БОЖИЙ ПЛАН ЗАЗНАВ КРАХУ?

Багато хто схильний казати, що Божі плани були перекреслені однією звичайнісінькою людиною. Але Святе Письмо показує нам, що трапилося щось зовсім протилежне – що свавілля Єровоама тільки посприяло Божим планам. Гляньмо, в чому полягає Божий план. Бог прийняв Ізраїль як образний народ, проявивши до нього милість. Він дав обітницю Аврааму, що через його нащадків остаточно весь світ має здобути благословення, і це означало велику честь для Авраамових нащадків з лінії Ісака. Минуло чотириста років перш ніж зроблено якийсь крок у цьому напрямку. У той час Ізраїль був численним народом і перебував у рабстві в Єгипті. Бог послав до них слово через Мойсея, що Він готовий, якщо вони запрогнуть, виконати для них обітницю, дану Авраамові.

Вони дуже зраділи і поспішили за Мойсеєм до гори Синай, де Господь уклав з ними угоду: якщо вони будуть виконувати Його Закон досконалим чином, Він дасть їм вічне життя і право бути Насінням Авраама, яке успадкує обітницю благословити світ. Вони ввійшли у цю угоду, але, як й інші недосконалі люди, не змогли виконати Закон – виявились недостойними вічного життя і права бути привілейованим Насінням Авраама, щоб благословити інших.

Згодом, коли вони знеохотилися, Бог обіцяв послати їм Месію, Чие Царство благословить їх і дасть можливість мати частку в обітниці, даній Аврааму. Отже, Божа поведінка з Ізраїлем мала образний характер. Їхній День Поєднання, їхній Закон, їхній посередник, їхні жертви зображували кращі жертви і т.п. під кращим Посередником, Христом. Усі стосунки Бога з Ізраїлем мали на меті піднести їх з деградованого стану до такого високого критерію, який був тільки можливий, щоб вони були готові до приходу Месії і були разом з Ним в Його Царстві як клас Його нареченої. Гляньмо, як це гарно відповідає Божій діяльності, показаній в нашій лекції. Відхід Єровоама та більшості народу сприяв відокремленню від десяти поколінь; крім того на землі двох поколінь перебралися найбільш віддані та вірні ізраїльтяни. Для них ідолопоклонство, запроваджене Єровоамом, було неприйнятним.

Готові покинути свої земні справи, вони відмовились від політичних інтриг, залишилися відданими Богу та Його інституціям, але при цьому опинилися у несприятливому становищі. Так продовжувалось роками, доки в Божому провидінні десять поколінь не пішли в полон до Вавилону. Відтоді люди все більше тяжіли до землі Юди та Веніамина, званої як царство Юди. Трохи пізніше Бог повалив царство Юди і дозволив цим людям також піти у вавилонську неволю, але навіть у Вавилонській країні вони значною мірою зберегли свої релігійні почуття та інтереси.

ПОВЕРНЕННЯ З ВАВИЛОНУ

Пізніше, коли Господь визволив народ з Вавилону за участю царя Кіра, справи настільки змінилися, що лише деякі вважали за потрібне повернутися до Палестини. Велика частина царства десяти поколінь цілковито об'єдналася з поганами і більше не визнавала релігію своїх батьків і не мала віри в обітницю, дану Авраамові. Багато юдейських полонених також втратило віру і стало поганами. Фактично тільки близько 50 000 повернулося до Палестини. Вони представляли віруючих, котрі довірилися Богу і пожертвували всіма вавилонськими принадами та привілеями, повертаючись у спустошену землю та місто Єрусалим.

Вони утворили осередок нового народу, який за днів Ісуса знаходився у повному очікуванні на Нього, на відміну від решти людства. Всього лише за кілька років близько 25 000 прийняло Христа і повністю посвятилось до смерті як Його послідовники. Решта народу була відкинена від особливої милості, і двері відчинилися для поган, щоб вони могли почути Євангельське Послання і стати співспадкоємцями того ж Тіла, тієї ж громади – разом з 25 000 посвячених з Ізраїлю, представниками всіх поколінь.

Якщо нам, можливо, не вистачало доказів значущості Божественних стосунків з народом Ізраїлю в приготуванні його до прийняття Месії, то ми бачимо це на основі факту, що стільки готових прийняли Його за досить короткий час, тоді як потрібно було 1800 років, щоб зібрати зі всіх інших народів світу решту вибраної громади, число якої, згідно з Писанням, становить 144 000.

Дивлячись з такого боку, бачимо, що Божий план не зазнав жодної невдачі. Навпаки, дозвіл на бунт Єровоама та десяти поколінь Ізраїлю свідчить про мудрість. Безперечно, як стверджує Біблія, остаточно стане зрозумілим, що всі добрі Божі задуми здійсняться і що слово, яке вийшло з вуст Його, не вернеться до Нього порожнім, але виконає те, що Йому до вподоби, і буде мати поводження в усьому, ради чого було послане Ним (Іс. 55: 10, 11). Незабаром вибрана Церква, духовне Насіння Авраама, буде укомплектована, і тоді Божа обітниця Аврааму почне виконуватися (Гал. 3: 8, 16, 29). Усі племена землі будуть благословенні через Царство Христа та Його Церкви.

“ЧЕКАЙ НА ГОСПОДА”

Сучасних Єровоамів можна зустріти скрізь на сторінках історії. Це люди, які під маскою поваги до релігії, насправді є політиками, шукаючи власної вигоди, готові продати людей будь-якій релігійній системі, яка виявиться корисною для них. Кожен, хто знає історію, змушений визнати, що релігія стала прикриттям для усіякого роду політичних інтриг, до того ж завжди, як у випадку Єровоама, під приводом надання людям більших свобод.

Особливий урок для людей сьогодні є аналогічним, що й для десяти поколінь давнини,

а саме: варто чекати на Господа, Він покерує справами і Своїм шляхом визволить від ярма царів. Саме таким є Господнє послання до нас. Божий народ отримав пересторогу не вживати тілесну зброю і не довіряти такій зброї в руках інших. Божий народ має довіряти Богу. Він повинен усвідомлювати Його вірність і правдивість Його обітниць, які запевняють, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре (Рим. 8: 28).

До таких Бог звертається сьогодні, як і промовляв у давнину: “Тому то чекайте Мене,.. на той день, коли встану, як свідок, бо право Моє позбирати народи, згромадити царства, щоб вилити на них Свою лють, увесь жар Свого гніву, бо огнем Моїх заздощів буде поглинута ціла земля!” Мова йде не про буквальный вогонь, щоб поглинути буквальну землю, а про символічний вогонь горя, який поглине

політичну, фінансову, громадську і релігійну структуру світу, готуючи людей до великого благословення Царства Месії. Про це йдеться в наступному вірші, в якому Господь каже: “Бо тоді [після вогню горя та національного потрясіння] уста чисті народам Я дам, щоб усі вони кликали Ймення Господнє, щоб раменом одним послужити Йому” (Соф. 3: 8, 9).

Про ці чисті уста (чисте Послання) Біблія в іншому місці говорить як про тихий голос Бога, який можна буде почути між людьми під час тисячі років Месіанського Царювання і який приведе до повного визволення їх від нещастя, забобонів та гріха назад до згоди з Богом. І Святе Письмо каже, що хто б з-посеред людства не послухав голосу Бога через великого Месію, той буде цілковито знищений з народу (Дії 3: 19-23).

R5732 (1915 p.)

РЕФОРМАТОРСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ ЦАРЯ АСИ

2 ХРОНІК 15: 1-15

ПРАВНУК ЦАРЯ СОЛОМОНА – НЕГАТИВНИЙ ВПЛИВ ЦАРСТВА ДЕСЯТИ ПОКОЛІНЬ – ЦАР АСА НИЩИТЬ ІДОЛОПОКЛОНСТВО – ВІДСІЧ ЄГИПЕТСЬКІЙ НАВАЛІ – ВЕЛИКЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ВІДРОДЖЕННЯ – ІДОЛИ З БРОНЗИ, ДЕРЕВА, КАМЕНЯ, ПАПЕРУ ТА ЧОРНИЛА – БОГ ВІРОВИЗНАНЬ – АСА ПОТРІБЕН СЬОГОДНІ – ПОТРЕБА В ІНШОМУ СОЮЗНОМУ ДОГОВОРІ – ДОПОМОГА ВІД МЕСІАНСЬКОГО ЦАРСТВА

“Наблизьтесь до Бога, то й Бог наблизиться до вас” (Якова 4: 8).

Аса, цар Юди, був онуком царя Соломона. Світський дух, яким відзначалося пізніше царювання Соломона і який привів до відокремлення десяти поколінь за Рехав’ама, його сина, у значній мірі був стриманий за часів панування царя Аси. Коли царство десяти поколінь, зване Ізраїлем, збунтувалося і потрапило в ідолопоклонство, цей вплив до певної міри зачепив і царство Юди. Воно теж стало трохи ідолопоклонницьким. Статуї Ваала та гаї для влаштування розпусних оргій в його честь почали множитися серед Юди аж до приходу царя Аси. Зробивши реформу, він понищив усяке ідоольське поклоніння, замінивши його на справжню релігію Бога Ізраїлю, запроваджену Мойсеєм та Угодою Закону. Ми не знаємо, що саме вплинуло на царя Асу, щоб

поводитися не так, як робив його батько та дід, та можливо, що він взяв для себе уроки з труднощів, які спіткали народ.

Перші зусилля покінчити з ідолопоклонством, здається, були успішними тільки частково. Далі він вирішив зміцнити свою країну. Потім наставала велика війна з єгипетським завойовником, Зерахом, який прийшов з могутнім військом, яке налічувало мільйон вояків та три сотні залізних колісниць. Ворог напав на царство Юди з півдня, навівши жах своєю чисельністю та великою силою. Він прийшов по здобич.

За таких обставин Господнє послання до царя Аси через пророка Азарію було особливо очікуваним. Пророк звернув увагу на нещастя десяти поколінь, які виникали з того, що вони були без справжнього Бога, без Закону і без священників-вчителів. Хоча серед них почалася анархія, де ніхто не мав спокою, проте Господь допомагав

навіть їм, якщо вони час від часу звертались до Нього. Бог завжди показував Свою готовність дати можливість тим, хто цього прагне, бути з Ним в єдності, і благословив їх.

Цар Аса виявив саме таке прагнення і отримав підбадьорення: “А ви будьте міцні, і нехай не слабнуть ваші руки, бо є нагорода для вашої чинності!” Така звістка заохотила царя далі усувати ідолопоклонство і відновити жертівник Господнього Дому. Як наслідок, він здобув підтримку більшості побожних людей у своїй землі. Також, щоб підтримати його, прийшло багато людей з царства десяти поколінь, котрі шанували Бога та Його обітниці. Вони радо вирушили туди, де вшановували великого Бога. Бог благословив царя Асу та його народ, і вони дали відсіч Зераху та його війську. Дух пошани до Бога надзвичайно зріс. Люди перебували в побожному настрої, після чого настало велике національне пробудження в релігійних справах. Вони склали присягу перед Господом, що всі, котрі виступають проти Бога, мають бути вбиті. “І тішився увесь Юда тією присягою, бо вони заприсяглися всім серцем своїм, і всією своєю волею шукали Його, і Він дав їм знайти Себе. І Господь дав їм мир навколо.”

ВАЖЛИВІ УРОКИ ДЛЯ НАС

Для нас ця лекція становить подвійний інтерес. Перше, це – клаптик древньої історії, який показує нам Божу опіку над Його народом і Його готовність дати Себе знайти, якщо вони будуть шукати Його, навіть якщо вони та їхні батьки якийсь час були невірні. Друге, застосовуючи цей урок до наших днів, ми бачимо, що люди скрізь перебувають в ідолопоклонстві – не лише погани, які кланяються ідолам з бронзи, дерева та каменю, але й більшість цивілізованих людей, які створили собі віровчення-ідоли. Ці останні, надруковані чорнилом на папері, змальовують характер Бога виразами, які личать хіба що язичницьким ідолам. Про справжнього Бога відомо зовсім мало – про Бога любові, про “Бога усякої благодаті,.. Отця милосердя”, від Котрого “усяке добре давання та дар досконалий походить”.

Віровчення-ідоли представляють Бога як велетенське чудовище, як демона. Вони

стверджують, що Він перед створенням світу навмисне запланував для нашого роду – свідомо і з наміром – що майже всі зобов’язані провести вічність у жахливих муках від рук вогнетривких демонів. Вони змальовують Церкву як вибраний клас, взятий до неба, щоб з його мурів спостерігати за жахливими стражданнями всіх язичників та всіх юдеїв, котрі відкинули Христа, а також майже всіх мешканців християнських земель, котрі не сталися святими після проповідання Євангелія.

Ці ідоли-страхіття вже не є в пошані серед більш інтелігентних людей, але мільйони все ще визнають їх, кланяються їм і віддають пошану. Відповідно справжнім Богом далі нехтують, і люди про Нього нічого не знають. Щоправда їм кажуть, що Він є Богом любові, але при цьому переконують, що Він смажить мільярди нещасних, що Він знає про їхні нинішні страждання і все це передбачив від закладин світу. Всі говорять про Його Справедливість, але Його Любов від цього зазнає зневаги, тож люди, прив’язані забобонами та пересудами до цих ідолів, створених століття тому, страждають від свого неучтва.

Ми потребуємо сьогодні Аси, щоб він піднявся, ведений обітницями Бога, і поламав ці страхіття-ідоли християнства, звільнивши людей від їхнього рабства. Він повинен мати підтримку всіх богобійних, як мав цар Аса. Коли ці ідоли та їх вшанування припиняться, прийде час полагодити справжнього жертівника Бога, і багато хто радітиме і буде представляти свої тіла на жертву живу, святу і приємну Богу, Йому на службу (Рим. 12: 1, 2). Ці віровчення-ідоли будуть знищені не фізичною силою, не жорстокістю, не буквальними сокирами, а представленням Слова Живого Бога. Наскільки Біблія стане правильно зрозумілою, настільки нісенітниці цих віровчень та їхню небіблійність визнають усі.

ВСІ МИ Є СПРАВЖНІМИ ПРИХИЛЬНИКАМИ КОВЕНАНТА*

(*Ковенант – угода шотландських пуритан в 17 столітті для захисту кальвінізму та незалежності Шотландії від абсолютистської політики королівського роду Стюартів – *прим. ред.*.)

Розповідь про те, як народ Юди та Веніамина (найбільш релігійні особи того часу) зв'язав себе присягою, тобто угодою, перед Богом, є надзвичайно цікавою. Вона пригадує нам схожий релігійний рух у Шотландії, під час якого декотрі з Божого народу присягли Йому на вірність (так як це розуміли найкраще) і підписали Угоду (Ковенант) своєю власною кров'ю.

Настав день для інших ковенантерів вийти вперед і увійти в угоду з Богом, щоб бути вірними Йому і Його Слово і щоб викинути геть віровчення-ідоли. Сьогодні ми маємо більше знань, ніж ковенантори Шотландії, але християнський народ потребує їхнього духа повного посвячення, повної відданості Богу. Ми маємо набагато більше знання, ніж народ Юди, але ми потребуємо їхнього духа, щоб знищити ідолів та увійти в угоду з Господом, щоб бути Йому вірними. Така громада посвячених, ковенантерів у найвищому значенні, просвічених (як ми маємо привілей бути просвіченими сьогодні), буде могутньою силою, могутньою владою.

Багато хто з розумінням відноситься до таких слів, але їм бракує відваги в своїх переконаннях. Вони полохливі, боязкі і, що тут приховувати, двоєдушні. Багато з них забувають,

що, приєднуючись до тієї чи іншої церкви, вони зобов'язані привселюдно признавати її віровчення, і навіть особиста незгода з ними не впливає на їхні зобов'язання. Багато хто забуває слова Учителя: “Ви й раби того, кого слухаетесь”.

Багато з них каже: “Ми не віримо в ці вчення, але вони популярні, і ми їх будемо підтримувати”. Вони так роблять, бо зайняти будь-яке інше становище – означатиме конфлікт з деякими мудрими, великими і багатими, котрі, хоч самі не вірять у ці вчення, мабуть, зацікавлені в тому, щоб утримувати їх як кайдани для людей. За таких умов ми не повинні сподіватися жодної загальної реформи, ані думати, що вірні Господа отримають схвалення між людьми. Натомість ми повинні сподіватися, що коли Царство Месії буде повністю запроваджене, вірні будуть разом з Ним в цьому Царстві, яке візьме повний контроль і повністю повалить всю систему неправди, що сковувала світ людства кайданами нещастя та забобонів – тримала багато літ народ подалі від Бога, щоб люди не могли любити і слухатися всім серцем Того, Кого їм представляли як немилосердного Бога і всемогутнього Супротивника.

R5733 (1915 p.)

НАШЕ ОЧИЩЕННЯ – ВНУТРІШНЄ І ЗОВНІШНЄ

“Отож, мої любі, мавши ці обітниці, очистьмо себе від усякої нечисті тіла та духа, і творімо святиню у Божім страху!”
(2 Коринтян 7: 1).

Ще раз звертаємо увагу на факт, що Біблія адресована не світу, а Церкві; не невірним, а вірним; не грішникам, а тим, котрі вже відвернулися від гріха. Багато недогледіло цей факт, і, як наслідок, їхній розум потрапив у замішання.

Але декотрі, можливо, будуть схильні казати, що слова нашого вірша стосуються грішних і святих – особливо грішних, навіть якщо послання звернено до “Божої Церкви в Коринті, з усіма святими в цілій Ахаї”. Відповідаємо: – Ні. Наш вірш, власне кажучи, не можна застосовувати загалом до грішників, які ще не прийшли до Бога, ще не розкаюлися у своїх гріхах і не отримали прощення. Бог не звертається до таких. Він

просто визнає їх грішниками і відмовляється мати з ними всіяку справу, всіяку спільність, кажучи їм, що немає іншого імені під небесами між людьми, через яке вони могли би спастися від своїх гріхів, окрім імені Ісус. Можна спастися тільки через віру в Його кров. Іншими словами, Бог відмовляється мати будь-які стосунки з тими, котрі не можуть або не хочуть приймати великої Жертви за Гріх, яку Він передбачив. Як пояснив Ісус: “До Отця не приходить ніхто, якщо не через Мене” (Ів. 14: 6).

Обґрунтованість Божественного становища стає очевидною після розмірковування. Бог у теперішньому віці збирає зі світу Малу Черідку, особливою рисою характеру якої є віра в Нього і бажання подібатись Йому. В грядущому віці, Тисячолітньому віці, Бог збирається мати справу з рештою людства. Тоді всі Його вимоги стануть такими зрозумілими, що мандрівник, навіть

якщо він наївний, у той час не заблукає (Іс. 35: 8). Сонце Праведності сяятиме в славному Тисячолітньому Дні і покаже виразну відмінність між правдою і неправдою, продемонструє Божественний характер та Божественні прикмети, щоб кожне створіння могло побачити – щоб всі сліпі очі відчинились, і всі глухі вуха почули, як про це виразно стверджує пророк (Іс. 35: 5).

Але зараз, у теперішньому віці, є випробування віри особливої Малої Черідки, яку Господь вибирає і вважає Своєю Церквою. Той, хто не може проявляти такої віри, не може належати до цієї вибраної Церкви, а повинен чекати на свої благословення від Церкви під час царювання Христа, про яке ми далі молимося: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя на землі, як є на небі”.

НЕ ВСІ СВЯТІ Є ШЛЯХЕТНИМИ З ПРИРОДИ

Бог не тільки зробив віру необхідним елементом прийняття в теперішньому часі, але й зробив любов до праведності частиною цього випробування. Недостатньо мати очі віри, які бачать Христову смерть як ціну викупу за гріхи світу, потрібно ще мати серце, яке любить праведність, для того щоб здобути Божественну милість. Серце, яке любить праведність, бачить слабості власної плоті та її низхідні тенденції. У мить, коли серце визнає Ісуса як Відкупителя, воно поривається до Нього – не тільки, щоб бути вкритим Його заслугою в справі гріхів минулого, але й щоб отримати приписане прикриття Його праведністю мимовільних вад і хиб тепер та в майбутньому – хиб, які суперечать волі і є наслідком успадкованих недоліків.

Цей клас, який не є в згоді з гріхом світу, ані з власними хибами, є згаданий нашим Господом у Його посланні: “Прийдіть до Мене, усі стуржені та обтяжені [що є під ярмом гріха і розуміють покарання за нього, смерть], і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене”. Ті, котрі навчаються – учні Школи Христа – це клас, до якого звернені слова нашого вірша. Було б марно переконувати весь світ очиститися від усякого бруду плоті та духа, адже світу подобається цей бруд, і в нього немає жодного бажання очиститися, жодного щирого прагнення збагнути, який він брудний в Божих очах і в очах тих, котрі мають Його Дух

Святості. Господь змальовує стан світу як стан, в якому гнів, злість, заздрість та різні потяги (бажання) є звичними та нормальними умовами. Хтивість, самолюбство, які часто вдаються до жорстокості в пошуках багатства, задоволень або влади, намагаються заповнити природний розум настільки, що життя – якщо вдається їх позбутися, не замінивши на щось інше, – втрачає усі свої принади. То чи властиво було б казати таким людям позбутися всякого бруду плоті та духа, якщо в них немає нічого взамін?

Хтось, можливо, твердитиме, що є стільки ж невіруючих людей зі шляхетним розумом, скільки знайдеться їх серед віруючих. Так, – відповімо ми, – Святе Письмо погоджується з цим, кажучи, що серед віруючих небагато хто великий, чи мудрий, чи шляхетний за мірками цього світу. Послання Божої благодаті частіше торкається принижених, убогих, більш деградованих членів людства, аніж благородних, які менш гостро відчувають власні хиби і потребу в Спасителі та Його допомозі. Якщо ж у світі можна знайти шляхетних розумом, а віруючі здебільшого належать до нижчих верств, то як це так, що Бог виявляє більше зацікавлення саме ними, а не невіруючими? За яким правилом Господь приймає як Своїх дітей тих, котрі з природи є менш шляхетними, і відкидає тих, котрі є більш шляхетними? Відповідаємо, що правилом, або критерієм Божественного прийняття є віра і слухняність серця. Якщо хтось своїм серцем, своїм розумом, своєю волею відвертається від гріха і вірою приймає Божественну постанову, то Господу вгодно приймати таких згідно з їхньою волею, їхніми намірами, а не згідно з плоттю та її вадами. Їхні недобровільні хиби плоті заховані від Його очей Одежею Христової праведності, що вкриває їх, – у міру безсилля їхнього нового розуму, який ставиться з презирством до гріха і намагається вести добрий бій віри проти нього в плоті і скрізь довкола. Саме до цього класу звертався апостол у нашому вірші, кажучи: “Отож, мої любі,.. очистьмо себе від усякої нечисті тіла та духа”.

НЕДООЦІНКА БОЖИХ УЛЮБЛЕНИХ

Як мовні знаряддя Господа, апостоли зверталися до всіх віруючих, які спаслися від гріха і прагнуть подобатися Богові, бути прийнятими як “улюблені”. Апостол, як особа шляхетного

розуму, усвідомлював факт, що багато з цих улюблених братів має слабості та недоліки тіла. Він любив їх не за їхні вади, а навпаки – за те, що у своєму серці вони були вірними принципами праведності і намагалися долати гріх та його нахили у своєму смертному тілі і у світі, наскільки на це дозволяв їхній вплив. Але світ не любить тих, кого любить Отець, кого любить Ісус, кого люблять апостоли. Ось слова нашого Учителя: “Коли вас світ ненавидить, знайте, що Мене він зненавидів перше, як вас. Коли б ви зо світу були, то своє світ любив би. А що ви не зо світу, але Я вас зо світу обрав, тому світ вас ненавидить. Не ви Мене вибрали, але Я вибрав вас, і вас настановив, щоб ішли ви й приносили плід, і щоб плід ваш зостався.” (Ів. 15: 16, 18, 19).

Світ не любить цих вибраних, бо вони, визнаючи власні слабості та змагаючись з ними, називають їх на ім'я: гріхи, підлість, розбещеність тіла та духа. Кожне їхнє зусилля очиститися є докором для інших, котрі цього не роблять і ненавидять, коли хтось згадує, що речі, які їм приносять найбільшу насолоду, є жадобою, егоїзмом, нестриманістю, колотнечею, пихою, хвалькуватістю. Хто повністю задовольняє світ, той, будьмо певні, не задовольняє Господа. Хто задовольняє Господа, той не повинен сподіватися, що він задовольнятиме світ, бо приязнь цього світу є ворогуванням з Богом, тому світ не відповідає Божественному критерію, ані не може відповідати, як пояснює апостол (Як. 4: 4; Рим. 8: 7). Його серце дивиться в іншому напрямку.

Закон Нового Створіння – любити Бога всім своїм серцем, а свого ближнього як себе самого – є для світу безглуздим, немислимим, небажаним в усіх відношеннях, і кожне нагадування про нього, навіть в присутності тих, чий серця знаходяться на боці праведності, викликає незадоволення і незручність. Для таких людей Господь і Його послідовники завжди були непрошеними – самозванцями. Вони хочуть, щоб їх залишили в спокої, не нагадували їм, що вони роблять зле. Щоправда, деякі з них пишаються власною великодушністю, добиваються доброго імені, мають репутацію чесних і порядних, але вони хочуть, щоб саме їх ставили за приклад і мірило, і не сприймають жодного втручання, жодного коригування своїх думок, слів або вчинків на

основі Божественного критерію. Тому вони не поважають тих, котрі постійно звертаються до Божественного мірила і відносяться до нього з пошаною.

ПОТРЕБА В ОЧИЩЕННІ

Але чому апостол радить Церкві вести працю очищення у своєму серці та своїй плоті, якщо ми знаємо, що Бог цілковито закрити ці вади від Своїх очей? Якщо вади закриті, то чому за них хвилюватись? О, для цього є дуже суттєві причини! Хто відданий у своєму серці Господу та Його праведності, той дуже турбується про свої вади, про свої гріхи, про слабості своєї плоті, навіть якщо він знає, що Господь ласкаво прикрив їх і не ставить за провину, бо у своєму серці він дає їм відсіч. Прагненням усіх з цього класу є будувати, утверджувати характер шляхом вірності принципам праведності. У них є бажання, щоб їхній розум щораз більше міг утверджуватись у вірності Господу та Його Золотому Правилу любові, щоб новий розум, наскільки це можливо, контролював деградувану, недосконалу плоть і підпорядковував її Божественному Закону Любові.

Той, хто, отримавши Господнє благословення у прощенні гріхів, не має жодного бажання вести бій з ними і підкоряти своєму новому розуму здібності та таланти свого смертного тіла, показує, що він не має справжнього духа синівства. Цим він дає доказ, що насправді він не любить праведності і не ненавидить беззаконня. Цим він немовби свідчить, що він не належить до класу, який Господь хоче бачити Своїми синами на духовному рівні – як членів Малої Черідки, Нареченої, Дружини Агнця.

Отже, бачимо добру підставу того, чому апостол у нашому вірші звертається саме до братів. Бачимо добру підставу того, чому всі зачаті тим самим Духом святості повинні звертати увагу на його слова і вважати очищення тіла та духа основною працею решти життя. Бачимо, що коли вони не будуть цього робити, то не виконають обіцянки любити праведність і ненавидіти беззаконня. Бачимо також, що завдяки такій боротьбі зі слабостями тіла та духа вони, згідно з Господнім задумом, повинні виробити в собі кристалізований характер. Цим самим, як стверджує Святе Письмо, вони будуть “вчинені достойними участі в спадщині святих

у світлі” – придатними в серці до Божественної служби. Хто виявиться придатним в своєму серці до служби в Тисячолітньому Царстві, той, як маємо запевнення, отримає в Першому Воскресінні нове тіло, вільне від усіх вад. Ось так, вдосконаливши у цьому житті свій розум і утвердивши у своєму серці характер шляхом контролювання плоті (наскільки це можливо), такі особи продемонструють, що в своєму серці вони мають подобу характеру свого Господа і Відкупителя. Тільки ті, котрі шляхом розвитку стануть копіями дорогого Божого Сина, стануть Найбільш Вибраних, Клас Царства, Насіння Авраама, через котре світ невдовзі отримає своє благословення.

“ОЧИСТЬМО СЕБЕ”

Слова “очистьмо себе” не стосуються того, що ми позбуваємося Адамового осуду. Таке очищення від первісного гріха є неможливе з нашого боку, як пояснює в іншому місці апостол. Воно неможливе, доки ми не отримаємо його як вільний дар від Бога. Тоді в якому значенні ми очищаємось? Відповідаємо, що після того, як ми були умовно визнані очищеними Господом і потрапили під вплив Його Святого Духа та здобули розуміння Його Слова, яке нас просвітило, ми запрошені показати наш запал до праведності і взаємодіяти з Ним у цій праці. Хоча вважається, що ми позбулися всього осуду, ми все ще маємо можливість показати Господу наш дух, наші наміри, намагаючись боротися з гріхом у своєму розумі та тілі.

Поштовх до такого очищення є від Господа, але саме очищення є чимось, що ми повинні робити самі – “очистьмо себе”. Праця очищення втомлює. Спочатку ми навіть не здогадувалися, як глибоко ми занечищені і як майже всі пропозиції розуму є самолюбні. Ми навіть не вважали самолюбство гріхом.

Як тільки очі нашого розуміння почали широко розплющуватись, ми здобули правильний погляд на Господа та Його праведність, на наш власний стан, на потребу в Його Одежі прикриття і т.д. День за днем, намагаючись скинути з себе гріх, самолюбство і кожен елемент невір'я та непривабливості, ми з боєм щораз більше усвідомлюємо, наскільки глибоко проник цей бруд, який спочатку, здавалося, є тільки ззовні. Багато хто з Господнього народу після років

важкої праці намагання очиститися від бруду тіла та духа, бачить у собі, як це не дивно, ще більше вад, ніж зауважував на початку, навіть якщо йому вдалося позбутися більшої частини природної нечистоти, самолюбства тощо. Від цього праця очищення могла б принести велике розчарування, коли б не запевнення Господнього Слова, що Він зважає на нас не на основі плоті, а виходячи з наших намірів, наших бажань, наших зусиль. Він вважає нас переможцями задля нашої доброї боротьби з тілесними вадами, незалежно від міри нашого успіху.

Варто зауважити відмінність, яку апостол робить між нечистою тіла і нечистою духа. Прийнявши Господа, ми шикуюмось біля Вождя нашого Спасіння, щоб бути воїнами Хреста і вести добрий бій віри проти гріха, всіх діл плоті та диявола. Скоро ми зауважуємо поруч себе інших з того ж класу і, зрозуміло та цілком природно, починаємо очищати тіло, щоб позбутися злих навиків і усякої зовнішньої протиправної поведінки. Це добре. Яка спільність може бути між дітьми світла і вчинками темряви?

За якийсь час у багатьох проявляються значні зовнішні зміни: вони уникають пустослів'я, панують над своїми пристрастями, приборкують самолюбство – принаймні в його зовнішніх проявах. Близькі та друзі можуть бачити значну зміну. Це добре, але цього недостатньо. Ми повинні також очистити наш дух, наш розум. Недостатньо уникати зовнішньої поганої поведінки. Наш розум має бути чистим. Ми повинні вчитися ненавидіти гріх, відмовлятися від його перших загравань. Ми повинні пам'ятати, що наш розум і наше тіло є храмом Господа, і що треба зрестися всього, що суперечить Йому та Його Закону Праведності та Любові.

Інші особи так чи інакше є свідками наших зовнішніх проб та тріумфів. Але найважливіші сутички Нового Створіння є знані тільки нам самим і нашому Вождю: битви нового розуму, волі, з впливами старої, природної вдачі. Справжній воїн хреста збагне, що на цьому полі бою потрібно проявити всю свою войовничість та безжалісність і намагатися не поступитися ані на крок. Хто пильнує, щоб розвивати новий характер, той має мало часу на критику своїх ближніх, друзів та братів. Він бачить, що в ньому самому є достатньо того, що потребує пильності та самовладання.

У міру поступу в цьому напрямку, він стає більш співчутливим до інших з тими ж або іншими слабостями та нахилами, які суперечать Божественним критеріям. Особливо він співчуває братам з Нового Створіння, котрі схожим чином віддали все Господу і ведуть боротьбу зі світом, тілом та супротивником у своєму тілі та душі.

НАША ПОСТУПОВА ПЕРЕМІНА

Ті, котрі вже прийшли до єдності з Отцем як діти, повинні пам'ятати, що на основі Божих обітниць ми приходитимемо до щораз більшої єдності з Ним і матимемо щораз більше благословення залежно від нашої вірності принципам, які ми мали від початку. Якщо ми полишили світ та гріх і бачимо, що в нас є певні забруднення плоті, ми повинні їх всіх позбутися – навіть поволоки гріха. Чим діяльніші ми в цьому напрямку, тим більше ми будемо мати Божу милість і більше будемо прийнятними для Нього та будемо Йому до вподоби.

Апостол, звертаючи увагу на забруднення тіла та духа, не мав на увазі, що Нове Створіння є занечищене. Нове Створіння, як сказано в іншому місці, є незабруднене. Нове Створіння – святе. Слово “дух” часто використовується, щоб представляти розум. Воля повинна цілковито змінитися, перш ніж хтось може стати Новим Створінням взагалі. А коли б воля почала повертатися назад, це означало би хитатися на загибель. Коли б ми хотіли грішити, це означало б, що ми втратили Святий Дух, що ми перебуваємо в Другій Смерті. Але Господні діти мають нову волю, новий скарб у глиняній посудині. У нас є природний потяг до гріха. Крім того, ми маємо розум, котрий, навіть відмовившись від грішних речей, так чи інакше пам'ятає ці грішні речі, забруднення гріхом. Отож, навіть відвертаючись від того, що грішне, ми повинні намагатися берегти свій розум чистим. Слід викинути з себе все, що симпатизує гріху. Ми не повинні думати про таке, ми не повинні дозволити собі обмірковувати те, що грішне. Своїми почуттями треба покладатися на те, що вгорі (Кол. 3: 2).

Якщо ми наповняємо наш розум Божими обітницями, то весь характер, все наше життя знає переміни. Апостол каже: “Перемініться відновою вашого розуму”. Наш розум, який був

у згоді із земними речами, із земною природою, повинен не тільки відмовитися від слухняності гріху, але й повинен звернутися в новому напрямку. Наш розум має наповнитися новими думками – про Господа і про Його службу. Коли розум є в правильному стані перед Богом, то відносно легко служити Божому Закону. Апостол закликає нас до бездоганної святості. Святість бере свій початок у нас відтоді, як ми стали Господнім народом. Ми присвятили себе Йому цілковито, бо Він ніколи не приймає трохи. Наше посвячення полягає в тому, щоб виконувати Божу волю повністю. Ми віддаємо наші тіла живою жертвою, святою, прийнятною для Бога, і це є наша розумна служба. Ми сталися святими, і Господь не визнає нікого, окрім святих. Тому нам треба намагатися жити згідно з Божественним критерієм в усьому, що є в житті – у словах, ділах та думках.

ОЧИЩЕННЯ САМИХ СЕБЕ І ГОСПОДНЄ ОЧИЩЕННЯ

Але це удосконалення святості, очищення себе, просувається далі, намагаючись спостерегти де є щось нечисте в нас і видалити його з нашої поведінки, і навіть з нашого розуму. Коли так відбувається, святість охоплює всі сторони життя. Бачимо, що християнин повинен мати дуже гарний характер. Якщо котрийсь християнин не має гарного характеру, це свідчить, що він не прикладав належних зусиль в справі свого очищення, не приділяючи щоденно уваги до очищення своїх зовнішніх стосунків з людьми і внутрішніх стосунків з Богом.

Все це треба робити в Господньому страху, з пошаною до Господа. Є різниця між страхом, який містить пошану, і рабським страхом. Страх з пошаною дає користь. Ми не повинні боятися нашого Небесного Отця, немовби він є демоном, який повернеться до нас і поведеться з нами жорстоко; ми повинні мати побожний страх, який радий робити все, що приємне і прийнятне в Його очах. Отже, все це очищення себе, все це удосконалення себе в святості має на меті удосконалення в страху Господньому. Давши нам зачаття Своім Святим Духом і дорогоцінні обітници, Бог сподівається, що ми не заховаємо свої таланти в хустину, щоб не робити жодного поступу, а принесемо плід – у тридцять, у

шістдесят, у сто раз. Якщо ми так поведимось, то будемо відповідно нагороджені.

Є ще інший вірш Святого Письма, який говорить, що працю очищення виконує Господь. “Від таємних очисти Ти мене” (Пс. 19: 13-15). Ці слова пророка Давида відображають почуття всього справжнього Господнього народу. Цими словами пророк показав визнання факту, що він сам не був здатний очиститися. Він розумів, що в нього можуть бути таємні помилки, які навіть він сам не побачив – що він себе не бачить. Мабуть, він не міг бачити деяких своїх помилок, які бачили інші. Тож він просив Бога очистити його від них. Це свідчило, що він прагнув позбутися всього, що не є в згоді з Богом.

Таким має бути правильний підхід всіх християн. Ми повинні молитися до Господа, щоб Він нам показав, чим у нашому житті ми не зовсім приємні Йому і не прийнятні для Нього повною мірою, щоб Він допоміг нам побачити себе так, як нас бачать інші, і особливо, як бачить Він сам. Віримо, що багатьом з Господнього народу недоліки та слабості були показані (завдяки Господньому провидінню) шляхом суворого потрясіння. Ми також просимо Господа, як це робив псалмист, вберегти нас від свавільних гріхів, очистити нас від них.

“ДОСКОНАЛІСТЬ СВЯТОСТІ”

Наш вірш каже, що таке очищення плоті та духа, тіла та розуму, власне, і є удосконаленням святості. Думка полягає в тому, що святість не можна здобути миттєво; її треба здобувати поступово, вдосконалювати її. Правильний погляд на цю річ не дасть нам зробити деякі небезпечні помилки. Святість це не талісман, який можна покласти собі до кишені; це не одяг, який можна одягати від часу до часу. Святість більше нагадує гартування шматка металу; цей процес має пронизувати його наскрізь, змінюючи загальні характеристики. За своїм впливом він має перетворюючу дію.

Справді, у певному значенні святість приписана Господньому народу у вигляді Одежі Христової праведності, яка дана нам тоді, коли ми вперше відвернулися від гріха, прийняли Відкупителя і посвятилися Богу. Але цього недостатньо. Ми повинні внести до нашого характеру те, що заповідали, тобто, як пояснює апостол, ми повинні дозволити Господу виконувати в

нас святу волю, а також святу поведінку, яка неминує має супроводити святу волю, як на це дозволять умови та нагоди.

Але як ця святість вдосконалюється в нас? Як Бог викликає в нас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю? Наш вірш також дає відповідь на цю частину питання, запевняючи, що Бог зі Свого боку дає нам обітницю, а ці обітниця є стимулами для тих, у кого правильний стан розуму. Хто би воював проти власних слабостей без цих Божественних обітниць теперішніх і майбутніх благословень? Хто би енергійно протистояв нападам світу та супротивника? Більше того, хто би добровільно жертвував своє життя і всі свої природні права, щоб служити Господу та Його Справі, коли б не було жодних великих та дорогоцінних обітниць, котрі оживляють та заохочують у службі Царю, у боротьбі з гріхом, у сприянні всім, котрі знаходяться на боці праведності? Справді, таких було би мало, або й не було би нікого. Власне, на цьому робить наголос наш вірш, кажучи: “Отож, мої любі, мавши ці обітниця, очистиємо себе” і т.д. Ці обітниця справді є Божою силою для нашого очищення – нашого спасіння, як говорить св. Павло (Рим. 1: 16).

“ВЕЛИКІ ТА ДОРОГОЦІННІ ОБІТНИЦІ”

Звертаючись до контексту, щоб побачити, які обітниця апостол має на увазі, ми знаходимо в попередніх віршах такі слова: “Вийдіть тому з-поміж них та й відлучіться, каже Господь, і не торкайтесь нечистого, і Я вас прийму, і буду Я вам за Отця, а ви за синів і дочок Мені будете, говорить Господь Вседержитель!” (2 Кор. 6: 17, 18). Яка обітниця! Яка пропозиція! Ми, занечищені та недосконалі з природи, не тільки дізнались про нашого всесильного Творця, але й були запрошені стати Його дітьми і отримали запевнення в Його батьківських почуттях до нас, що “як жалує батько дітей, так Господь пожалівся над тими, хто боїться Його”. Дивовижно! Але це ще не все, як говорить в іншому місці апостол. Це тільки початок, бо він каже: “А коли діти, то й спадкоємці, спадкоємці ж Божі, а співспадкоємці Христові, коли тільки разом із Ним ми терпимо, щоб разом із Ним і прославитись”.

Ця думка пояснює, що мається на увазі під виразом “Божі діти, Божі сини”. Благословення

та багатства Отця мають поширитися через нашого Господа Ісуса, перш за все, на Малу Черідку, яка зараз вибирається з-поміж людей, щоб бути Його Нареченою та спільницею в Царстві. Вони не прийняті до Царства одразу, але є, так би мовити, на випробуванні, про що згадує апостол: “Улюблені! Ми тепер діти Божі; але ще не відкрилося, якими будемо” (Гижа), – якщо будемо вірними. Як Божі сини, ми в теперішньому житті маємо радість від знання про характер нашого Отця через Його Слово, яке нам дано зрозуміти, але якого світ не розуміє. Ми маємо запевнення про Божественний догляд, тому найменша річ не може трапитися цим синам, якщо, на думку Отця, вона не буде їм на користь.

Але вони повинні показати свою любов, свою відданість, свою єдність Духа з Отцем та Відкупителем, інакше вони не будуть визнані Його Нареченою в повному, абсолютному та кінцевому значенні і не отримають частки в Його славі. Щоб продемонструвати наявність цих чеснот, посвячені є залишені на деякий час посеред зла та несприятливих обставин, щоб показати свою любов до праведності, своє

неприйняття беззаконня, свою любов до Бога та свою вірність Йому, свою любов до всього, що перебуває в згоді з Божественним задумом.

Якщо вони вистоять у цих пробах до кінця, це означатиме, що вони витримали протистояння з боку світу, плоті та супротивника і, відповідно, зміцнилися цими випробуваннями. Саме до цього класу звертається апостол словами: “А коли терпимо [разом з Ним], то будемо разом також царювати”. Ми повинні страждати, як Він страждав за добрі вчинки і за те, що наші ближні та друзі сліпі до того, що є добре, сліпі до правильної поведінки. Ми повинні страждати радо та охоче, яку б чашу нам не наливав Отець, знаючи, що Він надто добрий, щоб бути невдячним, і надто мудрий, щоб помилятися.

“Отож, мої любі, мавши ці обітниці, очистьмо себе від усякої нечисті тіла та духа, і творімо святиню у Божім страху”. Як каже апостол Петро: “Тому, браття, тим більше дбайте чинити міцним своє покликання та вибрання, бо, роблячи так, ви ніколи не спіткнетесь. Бо щедро відкриється вам вхід до вічного Царства Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа” (2 Петр. 1: 10, 11).

R5737 (1915 p.)

“ПОЧАТОК ТЕРПІНЬ ПОРОДІЛЬНИХ”

“А коли все оце поруїнується, то якими мусите бути в святому житті та в побожності ви” (2 Петра 3: 11).

Багато хто в минулому помилково зрозумів пророцтво св. Петра про знищення теперішніх небес та землі. Люди вирішили, що він мав на думці спалення буквальної землі та буквальних небес у великій пожежі. Це переконання знайшло своє втілення в усіх віровченнях, протестантських та католицьких. Очевидно, що трапилася серйозна помилка. Апостол вживає ці слова в образному значенні, так само як ми могли б сказати, що людина готова докласти всіх зусиль, щоб добитися свого (англ. “move heaven and earth” – дослівно “перевернути небо і землю”). Скрізь в пророцтвах Біблії небеса означають церковні влади, а земля означає організоване суспільство з фінансовими та політичними структурами включно.

Складові існуючого ладу незабаром мають проминути – його банківські інституції, його монетарна система, його біржі та облігації,

його політики, його великі релігійні системи і навіть ціла громадська структура. Весь порядок незабаром має розтанути, бо надходить зовсім новий лад. Це розтоплення почнеться поваленням релігійних інституцій. Для всього світу це буде несподіваною і нищівною катастрофою. Але для справжньої Церкви, яка пильнує, як їй наказав Господь, це не стане несподіванкою, бо ті, хто належить до неї, є “дітьми світла”, і День Господній не захопить їх як злодій.

Господні вірні, котрі пильнують, ведені Словом Правди, розумітимуть, що діється насправді. Св. Павло запевнив нас, що хоча цей День прийде як злодій і сітка на весь світ, він не буде таким для Божих дітей, котрі живуть відповідно до своїх привілеїв. “Коли ж стане збуватися це, то випростуйтеся, і підійміть свої голови, бо зближається ваше визволення!” “Так і ви, як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство вже близько!” (Лк. 21: 28, 31). Учитель не каже: “Як побачите все це”, а лише “Як побачите, що починає діятися все це”, тоді

ми повинні підіймати свої голови і радіти – не радіти з клопотів, ані зі страждань інших, але з того, що ці речі є наперед передбаченими знаками, що існуючий лад незабаром буде замінено на новий лад, набагато кращий і більш корисний та бажаний для всіх.

Сама Церква буде “новим небом” і здобуде велику славу, силу та привілеї. У першій Церкві, очевидно, була думка, що ці епохальні зміни придуть дуже скоро. Усі жили в постійному сподіванні приходу Господа, встановлення Його Царства та прославлення Церкви. Деякі з них навіть були переконані в цьому. Апостол Павло пише до Церкви в Солуні, кажучи, що деякі зробили помилку, думаючи, що День Господній вже прийшов. Він говорить, що цей День не може прийти, доки не буде виявлений чоловік гріха. Ось так за днів апостолів Церква була завжди напоготові, і весь вік Господній народ залишався в непевності щодо часу другого приходу Вчителя, пильнуючи, готуючись до справ Царства, знаючи, що День Христа прийде “як злодій вночі” у призначений час (2 Сол. 2: 3).

ЩО ЗАРАЗ БАЧАТЬ ТІ, КОТРІ ПИЛЬНУЮТЬ?

Зараз ми, котрі живемо в цьому Дні, бачимо початок передбачених подій. Ми бачимо прелюдію до великої Битви Армагеддону. На нашу думку, Армагеддон буде могутнім “землетрусом”, про який сказано в Об’явленні (Об. 16: 16-18). У цій великій революції та в наступній анархії всі земні інституції будуть буквально зметені. Наслідки злоби, ненависті та колотнечі, коли б їм дозволено тривати безконечно, були би такими жахливими, що привели б до знищення людства. Але заради вибраних – заради того, щоб вони могли почати своє славне царювання, – Бог вкоротить різню і встановить Своє власне Царство під владою Христа та Його вибраної Церкви. Христос та Його Наречена візьмуть під свій контроль царства цього світу і не дозволять, щоб боротьба людей довела до крайності, як це було би в іншому випадку. Але вона не припиниться, доки існуючий лад не розпадеться цілковито.

Яскравий опис жахливого Часу Горя наводять пророки. Для користі наших читачів ми наводимо кілька витягів з пророцтв, які заслуговують на розгляд (Іс. 24: 17-22; 28: 21, 22;

33: 7-14; 34: 1-8; Пс. 18: 8-20). Див. “Виклади Святого Письма”, том. 4, стор. 15-20. У цьому ж напрямку читайте також: Ісаї 13: 1-13; Єремії 25: 8-38; Об’явлення 18; 16: 12-21. Віримо, що нинішня сутічка в Європі дуже виразно змальована в деяких пророцтвах, наведених вище, і що це – лише початок великого горя і знищення, товчення їх як посуду гончарського. У нашій країні ми бачимо передвісників горя, що настає, в страйках, робітничих бунтах, демонстраціях працівників промисловості і т.д. Вірші, вже згадані, стверджують незаперечною мовою, що весь існуючий лад згорить у сильній пожежі. Різні негаразди в різних містах світу є лише попереджувачим гуркотом, який, як і інші численні потрясіння такого роду, є передвістям близької бурі.

Самолюбство є великою рушійною силою у світі: якщо хтось щось зробить, або чогось доб’ється, то обов’язково має отримати з цього для себе велику користь. А оскільки люди хочуть, щоб їхні імена були знані, вони прикладають усі зусилля, щоб досягти цього. Вони це роблять і в політиці, намагаючись “вимостити гніздо” на майбутнє. У Європі вони це роблять, щоб зберегти монархію. Різні королівські дома, які є при владі, прагнуть мати почесні від людей і втримати їх. Весь світ нахиляє свої серця і розуми не до Господніх речей, а до речей, які остаточно не принесуть жодного справжнього задоволення.

Апостол стверджує, що всі ці речі, які займають людський розум і поглинають енергію, мають проминути. Жодна з них не триватиме постійно. Ми розуміємо, що саме так і буде. Бачимо, що час, коли вони минуться, надходить вже за наших днів. Інші цього не бачать, хоча багато мислячих людей розуміє, що нинішні умови є безпрецедентними і що якась велика зміна повинна настати, тому їхні серця никнуть від страху. Справді, знання про ці речі, про їх минушість, і про дріб’язкову вартість більшості привабливих земних дарунків повинна спонукати нас відвернутися від них і прив’язати свої почуття та надії до небесних речей, які є безцінні у своїй вартості і які ніколи не проминуть.

Ми повинні складати скарби на небі, де інституції є незмінними і де війська та революції не знищать Уряду. Усі, котрі вірять у великі зміни, які є прямо перед нами, повинні жити заради

майбутнього, а не заради сьогодення. Отже, чим більше ми розуміємо вчення Біблії, тим більше проймаємось її духом і будемо жити заради великих благословень, обіцяних на майбутнє для тих, котрі люблять Бога, готуючись до них. “Будьте святі, Я бо святий!” – ось нагадування нашого Отця, що на небі.

СВЯТА АТМОСФЕРА, А НЕ ШКІДЛИВИ ВИПАРИ, ДЛЯ НОВИХ СТВОРІНЬ

Ці вказівки не для світу, не для плоті Божих дітей, а для Нових Створінь у Христі. Старе створіння, позбавлене досконалості, не має жодного становища перед Богом. Натомість у Новому Створінні немає нічого, що було б позбавлене святості, а недоліки його плоті вкриті Одежею Христової праведності. Ось чому воно гідно стоїть перед Богом. Труднощі, на які натрапляє Нове Створіння, полягають у слабості плоті, в якій йому доводиться наметувати в теперішньому часі, і небезпека полягає в тому, що можна заблукати, можна бути спокушеним полишити те, що святе. День за днем Нове Створіння намагається контролювати плоть, щоб привести її в повне підкорення.

Зачате згори, Нове Створіння, прагне бути святим, а також тримати святим свій намет. Воно дихає, так би мовити, святою атмосферою, бо все інше є отруйним для його небесного зародку, який треба підтримувати і годувати з

найбільшою турботою. Щоб він належно розвивався, потрібно його годувати “відбірною пшеницею”; потрібно також, щоб навіть думки розуму і нахили серця були якомога більше підпорядковані досконалому Божому критерію для цих Нових Створінь. Для цього Небесний Отець, котрий зачав нас до нової природи, щедро нас забезпечує.

Божа дитина, яка є неохайною або недбалою в керуванні своїм земним тілом, не живе в згоді зі справжньою святістю, неправильно розвиває це небесне “насіння”, зачате в ній. Нові Створіння повинні, наскільки можливо, перебувати разом. Вони повинні старатися будувати одне одного в найсвятішій вірі. Вони повинні зважати, щоб не підминати одне одного, а намагатися допомагати собі взаємно, наскільки це в їхніх силах. Хто думає собі: “Царство і так прийде; час горя і так повалить нинішній порядок речей, тому давайте поки що тішитися тим, що є у світі”, – той не живе згідно зі своїми привілеями і швидше за все буде несподівано захоплений немовби “злодієм вночі”, бо не живе як належно в єдності з Господом і спам’ятається, що він втратив нагороду, коли буде занадто пізно.

“А коли все оце поруйнується, то якими мусите бути в святому житті та в побожності ви!”

R5735 (1915 p.)

ЧИ МОЄ СЕРЦЕ Є “ДОБРИМ ГРУНТОМ”?

“А те, що на добрій землі, це оті, хто як слово почує, береже його в щирому й доброму серці, і плід приносять вони в терпеливості” (Луки 8: 15).

Знаємо, що ці слова є частиною притчі нашого Господа про Сіяча. Чоловік вийшов, щоб засіяти своє поле. Коли він сіяв своє насіння, одне впало на одну землю, інше – на іншу: одне впало між терня, одне – на кам’янисту землю, одне – на тверду, втопану стежку, а одне – на добрий ґрунт. Добрий ґрунт приніс врожай – один у тридцять раз, один у шістьдесят раз, а один у сто раз.

На основі пояснення цієї притчі, яке дав Учитель, добре насіння представляє Послання Царства, яке, падаючи тут і там, промовляє до різних сердець по-різному. Насіння, яке

потрапило на втопану стежку, представляє Послання, яке особа чує, але яке не потрапляє до її серця. Такі люди просто чують зовнішнім вухом і забувають. Воно не справляє на них враження. Господь сказав, що причиною цього є супротивник, який приходить і забирає насіння. Воно аніскільки не проникає в тверду землю. Оскільки умови, щоб воно проникло до серця, є несприятливими, слухачі швидко забувають усе, що чули. Хитрощі супротивника завжди, коли це можливо, перешкоджають насінню увійти в чиєсь серце і пустити коріння.

ЧИМ Є ПОРОЖНЄ СЕРЦЕ

Між тими, хто приймає Правду, існує клас твердосердих. Спершу вони проявляють великий запал, але їм бракує глибини характеру.

Вони не є того виду, якого шукає Господь. Вони не принесуть плоду, бо недостатньо глибокі для коріння. Вони поверхневі. Вони прагнуть тримати свої вітрила так, щоб у них дув сприятливий вітер цього життя. Але як тільки вони бачать, що Правда непопулярна, коли перед ними замаячить переслідування або публічне висміювання, їхній запал холодне, а зацікавлення Жнивним Посланням слабне і поступово завмирає. Отже, вони – мов пшениця, посіяна на неглибокій землі, яка сходить і гарно росте якийсь час, та коли приходить спека, вона в'яне, бо має мале коріння.

Серце, схоже до ґрунту з терням, є добрим ґрунтом, бо дає добрі нагоди розвивати плоди Святого Духа. Але його облягають бур'яни. Якщо їх не виривати, а залишити, вони заглушують пшеницю. Терня – це не пусті життєві задоволення, такі як театр, карти, танці і т.п., а, як пояснює Господь у притчі, життєві клопоти, життєві амбіції, омана багатства – сподівання, що коли вдасться розбагатіти, то можна буде краще служити Господній Справі. Таке прагнення шукати щось створює можливості для його здобуття, але є несприятливим для тих, котрі є з класу пшениці. Вони можуть бути добрими бізнесменами, гарними політиками, або ж захопитися вивченням чогось. Інші з них можуть бути добрими господарями, пишатися тим, як гарно вони тримають все в порядку. Ще інші можуть займати високе суспільне становище або займатися реформами і т.д. Все це – терня з притчі. Таке серце не приносить плоду, бо ґрунт, хоча добрий, зайнятий чимось іншим. Послання Царства та його праця стиснуті звідусіль, тому жодний плід не може дозріти.

ЧЕСНІСТЬ ЯК ГОЛОВНА ПРИКМЕТА

Врешті ми переходимо до класу “доброї землі” цієї притчі – землі, ґрунт якої не тільки добрий, але й вільний від усіляких отруйних бур'янів, що заважають належному росту насіння пшениці. Цей стан представляє повне посвячення Богу. Усе, що заважало, залишилося позаду. Клопотам цього життя не дозволено увійти в це серце і заглушити Слово. Така особа уклала добросовісну угоду з Господом, знає як її виконувати і виконує. У неї є потрібна риса характеру, тобто глибина характеру, а також відповідне вміння. Також у неї є особлива прикмета повної чесності, відданості.

У тих зі згаданого класу, котрі названі “доброю землею”, ми знаходимо різні обставини в житті: небагато шляхетних, але деякі – шляхетні; небагато сильних, але деякі – сильні; небагато вчених, але деякі – вчені; небагато мудрих, але деякі – мудрі. Однак всі вони повинні мати добре серце, повинні бути чесними, інакше вони б не змогли принести потрібного врожаю, бо чесність є найважливішою прикметою зі всіх, на додаток до певного інтелекту та оцінювання Правди. Отже, бачимо, що цей клас здатний приносити різну кількість врожаю залежно від обставин, умов та спроможності. Але всі є в доброму стані серця, щоб приносити якомога більше – у тридцять раз, у шістдесят раз і у сто раз.

В образі ми бачимо, що Правда представлена насінням, і бачимо, що окремі особи теж представлені насінням. Думка полягає в тому, що сіється зернина Правди, і що в чесному серці вона творить характер, який є в згоді з Правдою. Цим насінням Правди є Послання Царства, Слово Царства – не просто правда про людську філософію, або якась наукова правда, але особлива Правда; не щось, що ігнорує Божий План і претендує на те, щоб бути кращим планом, ніж влаштував Бог, але це особлива річ – Слово Царства.

ЧОТИРИСТА МІЛЬЙОНІВ КУКОЛЮ

Здається дивним, що така велика кількість так званих християн, які налічують зараз чотириста мільйонів, так мало знає про Царство! Переважна більшість чула про нього зовсім мало, або й не чула зовсім. Це є очевидним, коли ми дивимось на Європу і бачимо мільйони тих, які б'ються на смерть, а ще інші мільйони є готові воювати тут, у Сполучених Штатах. Річ у тому, що вони не стали Новими Створіннями. Як природне насіння проникає в землю, пускає паросток, і з нього виростає щось, що ґрунт плекає і розвиває, так добре насіння Правди у відповідному серці приносить добрий плід. Послання Царства дає результати, які відповідають його природі. Воно сягає відповідного класу і веде його до стану, де Бог приймає цей клас як Нові Створіння. Ці Нові Створіння є дітьми Царства, і ці діти Царства є пшеницею, яка має бути зібрана. “Тоді праведники, немов сонце, засяють у Царстві”.

Наш Господь в іншій притчі показує нам відмінний вид насіння – насіння куколю. Це насіння куколю трохи схоже на пшеницю. Але це не є справжнє насіння – не насіння Царства. Воно може бути насінням, тобто посланням, моральності, чистоти життя або повної відмови від спиртних напоїв і т.д. Як би там не було, воно не зродить класу Царства. Єдиним насінням, яке зродить цей клас, є добре насіння, справжнє Послання Царства.

Дивлячись навколо у світі, ми бачимо, що великий ворог насіяв на пшеничному полі Царства у надмірі фальшивого насіння, пажитниці, зерна куколю, як ми це бачимо у вигляді різних послань, що з'явилися по всьому світу. Це насіння не обов'язково родить поганих людей. Ці люди працюють з різною метою, і деякі з них є так чи інакше добрими, але вони не є дітьми Царства. На сьогодні цим куколем є багато впливових осіб. Загалом чотириста мільйонів куколю представляють не справжнє пшеничне поле, а лише імітацію, і вони захопили місце, яке по праву належить класу справжньої пшениці.

ЧАС, ПОТРІБНИЙ ДЛЯ РОЗВИТКУ ПЛОДУ

В жнивному часі, який саме закінчується, відбувається поділ між справжньою пшеницею і куколем. Справжня пшениця збирається до клуні, тоді як кукіль в'яжеться в снопи для

спалення – не для буквального спалення, але для знищення його як куколю, як імітації пшениці. Такі особи незабаром перестануть називати себе християнами. Вони визнають себе тим, чим були завжди – частиною світу. Багато з них є церковними членами, але насправді вони є зі світу і мають його дух. Вони зверхньо відносяться до справжньої пшениці, вважаючи її свого роду диваками, фанатиками.

Багато хто з куколю не здогадується про те, що він є куколем. Натомість ті, котрі прийняли Послання Царства до доброго і чесного серця, принесуть відповідний плід. Потрібен час, щоб розвинути належний плід. Цей клас щоденно зростає в знанні, в любові, будує один одного в найсвятішій вірі. Кожен з них робить добре всім у міру нагод. Це і є праця, якої Бог від них сподівається. Незабаром вони будуть згромажені до Небесного Царства за завісою.

Після того, як вогонь цього “Дня Гніву” спалить “теперішній злий світ” і повипалює всі коріння пихи, прийде великий час благословення для світу людства. Великий плуг горя приготує людство до великого засіву близького майбутнього. Потрібно буде з тисячу років, щоб уродився славний врожай Тисячоліття. Зібрані в той час не будуть пшеницею, а реституційним класом, бо пшениця вжита в притчах нашого Господа, щоб представляти духовний клас, святих Євангельського віку.

R5736 (1915 p.)

ІЛЛЯ – ВЕЛИКИЙ ПРОРОК

1 ЦАРІВ 17: 1-16

ВІРНИЙ СЛУГА СПРАВЖНЬОГО БОГА – ІЛЛЯ – ОБРАЗ ЦЕРКВИ – ПОЗАОБРАЗНИЙ
ІЛЛЯ – ПОЗАОБРАЗНІ ЄЗАВЕЛЬ І АХАВ – ПОЗАОБРАЗНІ 1260 ДНІВ ДУХОВНОГО
ГОЛОДУ – РЕФОРМАЦІЯ З ДОПОМОГОЮ СЕКТ – НЕЩОДАВНИЙ РЕФОРМАТОРСЬКИЙ
РУХ

“Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами!” (1 Петра 5: 7).

Ілля був великим пророком. Про цей факт свідчить не тільки розповідь Старого Заповіту, з якого взята наша лекція, але й слова Ісуса про Іллю, і слова апостола Якова (Як. 5: 16-18). Ілля постає перед нами як Господнє мовне знаряддя, звернене до царя Ахава і до царства десяти поколінь Ізраїлю. Він приніс царю звістку про

загрозу голоду, кажучи, що на землю Ізраїлю не впаде жоден дощ або роса, доки Ілля не помолиться про це до Бога. Все це віщувало засуху, голод, нещастя. Але Ілля говорив не з власного повноваження; таким був Божественний Задум, а сам Ілля був ведений Господом. Справжні Божі пророки не величаються, ані не приймають для себе почестей та сили. Вони промовляють лише як Божественні речники.

Метою такого нещастя, покарання, яке прийшло на царя Ахава та на народ Ізраїлю, було виправлення. Окрім того бачимо, що воно було пророчим, образним. Ізраїльтяни вдалися до ідолопоклонства, а цар Ахав робив це з ними та подавав приклад. Пророків Бога переслідували, натомість пророкам Ваала віддавали шану. Покарання всього народу могло принести людям користь.

Отже, як сказано в першому вірші нашої лекції, Ілля ясно представив справу царю. Далі йому було сказано йти до потоку Керіт. Цей потік пливе з гір, вздовж дороги, що веде з Єрусалима до Мертвого Моря, і знаходиться недалеко від того місця, де Йордан впадає в море. Це було відлюдне місце, і сьогодні там знаходиться древній монастир. Тут протягом трьох з половиною років пророк влаштував собі притулок, подалі від людських очей, і тут його годували круки, які приносили йому хліб і м'ясо вранці та ввечері. Вода з потоку вгамовувала спрагу. Після тривалої засухи потік врешті висох, і пророк був скерований до дому вдови у місто Сарепта – за межі Ізраїлю, в землю сидонську.

Ісус згадав про цю подію, зауваживши, що жінка була поганинкою. А так як Ілля був посланий саме до неї, то це означало, що вона заслуговувала на дане благословення більше, ніж будь-яка вдова в ізраїльській землі (Лк. 4: 25, 26). Вбога вдова мала тільки залишки борошна, з якого могла спекти кілька калачів і нагодувати себе та свого сина, але за радою пророка вона проявила віру і поділилася цією пригорщею з ним. Потім сталося чудо. Цієї рещти, як сказав пророк, їй вистачило на весь час голоду. “Дзбанок муки не скінчився, і не забракло в горнятї олії, за словом Господа, що говорив через Іллю”.

ПРОРОЦТВО ПОЗАОБРАЗНОГО ІЛЛІ

Як вже згадувалося, пророцтво Іллі було більшим, ніж здавалося на перший погляд, бо він та всі його діла були в малому масштабі образом набагато більших речей, які сталися згодом. Ілля був образом Церкви в тілі, якої Ісус є Головою, а всі Його святі послідовники – членами. Про цього позаобразного Іллю

Бог сказав: “Ось Я пошлю вам пророка Іллю, перше ніж день Господній настане, великий й страшний! І приверне він серце батьків до синів, і серце синівське до їхніх батьків, щоб Я не прийшов, і не вразив цей Край прокляттям!” (Мал. 4: 5, 6).

Ісус та Його апостоли, а також всі послідовники – члени більшого Іллі, веденого Духом Бога, – проголошували Послання світу. Вони докоряли гріх і доводили до відома світу праведність Бога. Коли б світ послухався цього Послання, Царство Месії на духовному рівні було б остаточно запроваджене, як бажання всіх народів, без жодної потреби у великому Часі Горя, тобто “Дні Гніву”. Але світ не прийняв Послання Ісуса та Його послідовників, і тому земля є вражена прокляттям, вдарена великим Часом Горя, яке починається, і це – єдиний шлях, яким Царство Месії може бути запроваджене.

Народи, прийнявши тільки вигляд побожності, без її сили та духа, є християнськими тільки з імені, а не насправді, як про це яскраво свідчить нинішня велика війна за торгівельне верховенство у світі. У результаті війни і великої революції, яка, за словами Біблії, прийде після неї, а також у результаті всесвітньої анархії, яка виникне з революції, усі царства світу будуть повалені, а всі теперішні системи та інституції перетворяться на порошок, щоб приготувати шлях та місце для Царства Месії. Те, що не сталося через слухняність Правді, станеться через повалення тих, хто слухав, але не прийняв, перекутив та спотворив Божественне Послання: “На землі мир, у людях добра воля”.

ВИКОНАННЯ ПРОРОЦТВА

Те, що згідно з наміром Бога Ілля мав бути образом Церкви, підтверджують деякі вирази Об'явлення. Ця річ представлена тут прихованим чином. Велика релігійна система є образно змальована як Єзавель, а всесвітня система, з якою об'єдналася церква Христа з імені, є представлена через Ахава, царя Ізраїлю. Як в образі Ілля ховався втечею від влади Єзавелі та Ахава три з половиною роки, так само Церква, сказано, втекла на пустиню до місця, приготованого для неї, де Господь чудесним чином підтримував

її протягом трьох з половиною “часів”, тобто символічних років, по-іншому пояснених як 42 місяці або 1260 днів (Об. 2: 20-23; 12: 6, 14; 13: 5; 11: 2, 3).

Довгий період часу, коли справжня Церква була затемнена успіхом Вавилону, був часом великого духовного голодування. Як під час відсутності Іллі, коли він був біля потоку Керіт та в Сидоні, не було дощу, так у світі протягом 1260 років не було духовного дощу, не було відсвіження від Всевишнього. Весь цей довгий період Боже Слово, Біблію, забороняли, відкидали. Єпископи, католицькі та протестантські, забороняли її, боячись, що люди звернуть увагу на вчення Ісуса та призначених Ним дванадцяти апостолів (св. Павло зайняв місце Юди) і що вони проігнорують вчення єпископів, які фальшиво називали себе “апостольськими єпископами” та привласнили владу та повноваження, які, за словами Ісуса, належать тільки Дванадцятьом. Цих Дванадцятьох наш Господь назвав дванадцятьма зірками, що мали вести Церкву (Об. 12: 1), а також дванадцятьма каменями основи славного Нового Єрусалима, який незабаром буде встановлений (Об. 21: 14).

Як згадує пророк, протягом цього темного часу в землі панував голод – не голод хліба, ані спрага води, але голод чути Господне Слово (Ам. 8: 11, 12). Згідно з Біблією ці 1260 років засухи почалися в 539 році н.е., коли церковна влада здобула право переслідувати, і закінчилися в 1799 році н.е., коли ці переслідування прийшли до завершення після великої перемоги Наполеона і взяття папи в’язнем до Франції. У іншому значенні, однак, 1260 років можна

рахувати з 325 до 1585 року. У 325 році н.е. самозвані апостольські єпископи, скликані під патронатом імператора Костянтина, зібралися на Єкуменічний Собор в Нікеї і сформулювали перший Символ Віри, Нікейський символ віри. Відтоді протягом 1260 років Біблією нехтували, бо віровчення, створені так званими апостольськими єпископами, були прийняті замість Біблії як стисле і вичерпне викладення її вчень, у яке обов’язково було вірити. Хто надалі вивчав Біблію, той, як вважалося, шукав помилок у цих вченнях, і був відповідно засуджений. Вивченню підлягали тільки ці віровчення, а самою Біблією знехтували.

Під час довгого періоду в 1260 років кричущі неправди, які завдали стільки горя людству, змішалися з віровченнями Середньовіччя. Після закінчення цих 1260 років розпочався реформаторський рух, але не сподівана реформація на основі Біблії, а реформація за участю сект. Введений в оману переконанням, що Церква має бути видимою організацією, кожен реформатор збирав довкола себе послідовників і започатковував нову секту, яка відтепер вважалася справжньою Церквою. Безперечно, супротивник мав багато спільного з організацією цих різних віросповідань, які не знаходять для себе біблійних повноважень (1 Кор. 1: 11-13; 3: 3-5). Тільки останнім часом християни починають розуміти, що жодна з цих церков не є справжньою Церквою Христа, яка складається тільки зі святих; і вони збираються до Господа, незалежно від організаційних спрямувань різних віросповідань.

R5741 (1915 p.)

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ДУХОВНО ЗАЧАТИХ

“Ми знаємо, що кожен, хто народився від Бога, не грішить, бо хто народився від Бога, той себе береже, і лукавий його не торкається.” (1 Івана 5: 18).

При намаганні пояснити духовні речі завжди виникає складність. Головна причина полягає в тому, що ми, щоб висловитись, послуговуємося лише людськими словами. Тому, щоб духовні речі стали зрозумілими, Святе Письмо дає нам

різні порівняння та інші словесні образи. У цьому вірші апостол Іван говорить про зачатих Богом, про тих, котрі зазнали зміни природи, тобто були зачаті спочатку за плоттю, як діти Адама, а потім – зачаті знову, Богом (1 Петр. 1: 3). Після воскресіння нашого Господа Бог запрошує декого вийти зі світу і стати Новим Створінням – вже не бути людськими істотами, а духовними істотами.

Першим кроком до цієї переміни природи є здобуття нової волі. Однак було би помилкою називати саму лише нову волю Новим Створінням, бо нова воля приходить до нас ще перед прийняттям Святого Духа. Саме нова воля приносить нашу жертву. Якщо ми ще не маємо нової волі, ми не зможемо представити наше тіло живою жертвою. Наступним кроком є те, що Відкупитель стає Гарантом цієї жертви і здобуття нової природи. Третій крок – це прийняття Небесним Отцем жертви – земної природи, заколеної Відкупителем, – і надання особливої ознаки Його прийняття. Цією особливою ознакою прийняття є зачаття Святим Духом.

Дуже важливо тримати нову людську волю осторонь, окремо від того, що ми отримуємо при зачатті Духом. Спочатку ми маємо нову волю, тобто ми запрагнули і поставили собі за мету чинити Божу волю. Тоді ми наближаємося до Отця шляхом, який Він визначив – через нашого Відкупителя. Жертву складає нова воля. Після жертвоприношення відбувається застосування заслуги Ісуса, і таким чином жертва негайно стає прийнятною для Отця. До цієї миті воля особи далі є людською волею, новою людською волею. Далі наш Господь Ісус, Первосвященик, заколює принесену жертву, і після цього зачаття Духом свідчить, що Отець прийняв її.

Що саме Бог робить при цьому, ми до кінця не розуміємо. Ми навіть добре не розуміємо, чим є природне зачаття, хоча в нас є кращі засоби для розуміння буквального зачаття, ніж духовного. Що стосується духовного зачаття, ми маємо божественний вислів, що воно дає початок новому життю. Особа, яка його отримує, є просвічена надприродним чином. Відтепер вона є іншою особою, новою особою, Новим Створінням. Відтепер вона є в Ісусі Христі. Вона має нові надії, нові цілі та наміри, і тепер здатна щораз більше оцінювати духовні речі – відколи оживляючі впливи Святого Духа діють на її розум.

Але все це є чимось, що неможливо пояснити тим, котрі не зробили потрібних кроків, завдяки яким можна зрозуміти духовні речі. “А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа,

бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно” (1 Кор 2: 9-15). Доки ми не здобули цього Небесного роз’яснення, ми не можемо зрозуміти духовних речей. Та навіть розпізнавши їх на початку, ми не здатні оцінити їх повністю. Мале на початку, духовне розуміння поступово зростає. “Стародавнє минуло, ото сталося нове”. Стародавнє минуло не одразу, а поступово, і вихідна точка є позначена виразом “зачатий Богом”.

НОВЕ СТВОРІННЯ НЕ ЧИНІТЬ ГРІХА

Бути зачатим Богом, отже, означає отримати початок нового життя, нової природи. Апостол Іван каже про таких: “Кожен, хто родився [був зачатий] від Бога, не чинить гріха [не займається гріхом – Diaglott]” (1 Ів. 3: 9). Доки вони знаходяться під святим контролем, натхнені великими та дорогоцінними обітницями, доки вони мають святую волю, вони не можуть грішити добровільно – не можуть поводитися грішно у своєму житті.

Ми повинні зробити різницю між добровільним гріхом і потраплянням у гріх. У нашому вірші посилення йде на добровільний гріх, на зайнятість гріхом. Нове Створіння не може грішити, бо воно має небесне насіння, насіння нової природи. Кожна квітка, кожна тварина виростає з насіння життя. Яким би нескінченно малим не було воно, яким би незначним не був зародок, у ньому є життя. Так само з християнином: доки в ньому присутній святий розум Бога, в ньому є життя. Але якщо він грішить добровільно, тоді це святе насіння є мертво. Якщо насіння гине, то особа є мертвою як Нове Створіння.

Тоді така особа не може сподіватися нічого іншого, окрім другої смерті, бо вона вже була піднята з першої, Адамової смерті, і для неї померти знову означало б потрапити вдруге під останній, кінцевий вирок Божого Закону. Це буде особистий вирок, і він буде вічний. Такі будуть “двічі померлими”, як представляє дану річ апостол Юда, “викоріненими” (Юди 12).

Отже, бачимо, що саме мав на увазі апостол Іван: хто перебуває в духовно зачатому стані, хто має цей зародок нової природи, той не може грішити добровільно, не може милуватися

гріхом, не може віддаватися гріху. Робити так означало би втратити цей Святий Дух і знову позбутися святості. Як пояснює св. Петро, це схоже до того, як вимита свиня повертається до калюжі з болотом. Апостол Іван каже, що зачатий Святим Духом “себе береже, і лукавий його не торкається”. Він не тільки не буде грішити добровільно, але й буде постійно насторожі, пильнуючи, як вартовий пильнує фортецю, місто або дім. Він пильно стежить за дверима і всіма шляхами підходу.

ПОТРЕБА В ПИЛЬНОСТІ

Ця думка – щоб поставити сторожу над собою, щоб берегти себе від лукавого, щоб він нас не торкався ані нам не шкодив – наводить на іншу думку: Господь Сам є великим Осередком праведності, чистоти, правди. Всі, котрі перебувають на боці праведності, чистоти, правди, будуть уникати гріха, не матимуть з ним жодних стосунків, бо навіть коли б ми дійсно не вчинили гріха на ділі, але були хоч трохи прихильні до нього, ми би такою ж мірою виступали проти Господа. Як у колі: чим ближче до центра, тим безпечніше, так само є з колом праведності, де Центром є сам Єгова.

Найменша прихильність до гріха змусить Божу дитину до такої ж міри відійти від Центра чистоти. Наскільки хтось збільшуватиме відстань між собою і Господом, настільки він наблизатиметься до краю кола. Уявіть собі острів, оточений водою, яка кишить крокодилами. Особа, яка залишається в центрі острова,

буде в повній безпеці від цих ворогів. Але чим більше хтось наближається до берегової лінії, тим більшою є небезпека. Так само сатана показаний як хитрий ворог, і наскільки хтось з нас не пильнує за собою, настільки він наближається до зовнішньої межі кола. Будь-яка прихильність до того, що не погоджується в найповнішій мірі з розумом Господа, будь-яка співучасть у гріху буде вести все далі і далі до місця небезпеки. Святе Письмо дає зрозуміти, що така особа знайдеться у великій небезпеці бути впійманою великим противником та натовпом його демонів, і це не тільки завдасть кривди, але й може навіть знищити.

Мабуть, кожен християнин має трохи власного досвіду наближення до небезпечного місця. Наскільки ми живемо близько Господа, настільки ми є під Божественним захистом. Наскільки ми вагаємось у нашій відданості, настільки ми наближаємось до противника. Таким чином можна потрапити в серйозну небезпеку навіть не грішачи буквально. Серце такої особи може бути далі вірним Господу, але вона може потрапити в гріх з іншими, котрі до нього причетні. Тому Боже Слово застерігає нас пильнувати наші вчинки, пильнувати наші стосунки, нашу поведінку, перебувати “під покровом Всевишнього”, “чинити прості стежки ногам нашим”, щоб слабе та кульгаве не збочило. Краще, щоб воно виправилось і трималося дуже близько Бога та якомога далі від небезпечного місця.

R5742 (1915 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)

- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)
Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.